

*"Jesus'
Blood
Never
Failed
Me Yet"*

Daniele Galliano

20 mars – 22 maj 2010
Södertälje konsthall, Luna kulturhus

INNEHÅLL

PRESENTATION AV UTSTÄLLNINGEN	4
Daniel Wetterskog, Kulturhuschef	
BLUES	6
Bildanalys / Kristina Möller	5
CHICKEN	8
Chicken / Anneli Karlsson	9
HIC ET NUNC.....	12
Kossornas blues / Anders Johnsson	13
I CAN'T GET NO SATISFACTION.....	14
Agent Jennie Bondé nr 001 - med rätt att överleva / Inger Fredriksson.....	15
I SOGNI	18
Drömmen / Ingemar Nyström	19
IL TRIONFO DELLA BELLEZZA	20
Skönhetens triumf / Kristina Möller	21
L'ERA DELL'ACQUARIO	24
Bergtagen / Susanne Tillbom	25
NOIA NORMALE, NOIA MORTALE	32
Ett mess / Eva Rehme	33
SCOLLO FILIPPO	34
Filippo - filosofen från Fiumicino / Kjell Carlsson.....	35
SENZA TITOLO.....	40
Mannen / Inger Fredriksson.....	41
THE BIG TRIP	42
Alice / Ingrid Sjökvist.....	43
THE BIG TRIP	48
The big trip / Olof Näslund.....	49
TUTTI ASSIEME DEMOCRATICAMENTE	50
Filippas sista förslag / Kjell Carlsson.....	51
BIOGRAFI	54
COLOFON.....	55

Detta magasin som Ni nu håller i handen har ett lite annorlunda upplägg än det utställningskataloger normalt har. Inspirerad av novellsamlingen *Rum vid havet, rum i staden* av den norske författaren *Frode Grytten* har tio personer, både amatörer och professionella skribenter, tagit sig an de tretton olika konstverken. Med utgångspunkt från sin allra högst privata uppfattning av motivet har dessa tio personer fattat pennan och skrivit en kortare essä till vart och ett av de olika verken. I Frode Gryttens *Rum vid havet, rum i staden* är utgångspunkten för de tio olika novellerna målningar av Edward Hopper.

Här är utgångspunkten 13 målningar av Daniele Galliano.

Kjell Carlsson, Inger Fredriksson, Anders Johnsson, Anneli Karlsson, Kristina Möller, Ingemar Nyström, Olof Näslund, Eva Rehme, Ingrid Sjökvist och Susanne Tillbom har i ord gett sin tolkning av Gallianos målningar.

© Respektive författare.

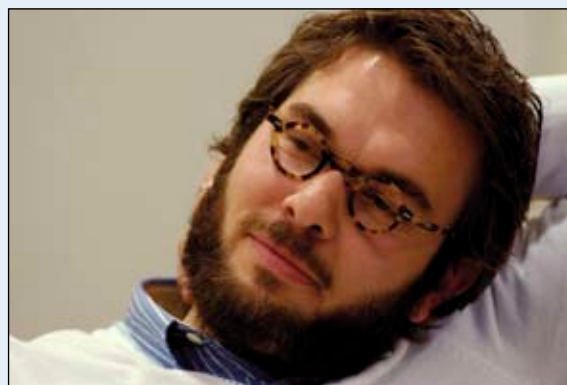

© Silvia Pastore

Daniele Galliano

"Jesus' Blood Never Failed Me Yet"

Södertälje konsthall, 20 mars – 22 maj 2010

© Kjell Carlsson

Det är med stolthet vi öppnar dörrarna till "Jesus' Blood Never Failed Me Yet" med den italienske konstnären Daniele Galliano den 20 mars 2010. Som första konsthall i Skandinavien visar vi nu Daniele Gallianos verk hos oss. Daniele Galliano var en av de konstnärer som representerade den italienska paviljongen under 2009 års biennal i Venedig.

Att vi lyckas få honom att ställa ut i Södertälje konsthall anser jag vara ett bra bevis på att det rykte som konsthallen hade under 1970- och 1980-talen håller på att återupptas.

Utställningen innefattar 13 av Daniele Gallianos verk och är samtliga inlån från samlare i Italien, konstnären själv samt från det galleri som företräder Daniele Galliano, Ezzo Gallery i New York. Samtliga verk som visas kännetecknas av en fotorealistisk underton. Allt från vardagliga snapshots till surrealistiska händelser som vid en första anblick ser ytterst intetsägande och normala ut. Daniele Galliano har valt namnet "Jesus Blood never failed me yet" på utställningen utifrån sången med samma namn som främst blivit känd för den stora allmänheten via Gavin Bryars och Tom Waits. Tanken är att utställningens titel skall hjälpa till med att förmedla den känsla som verken utstrålar där många av dem har en dyster underton men ändå så finns det ett hopp eller åtminstone en föraning om något bättre i dem.

I min personliga favorit "Chicken", från 2009, brister en man med bar överkropp ut i ett vrål stående på innergården till ett bostadshus. Denne man med sina tatuerade armar stående mitt på gårdsplanen bland sopkärl och hönor kan lika gärna skrika ut sin ångest som sin glädje inför det faktum att han nyss blivit far. Dessa dubbelbottnade tolkningar är möjliga att göra i de flesta av Daniele Gallianos målningar och även i de verk där helt osannolika sekvenser dyker upp så känner man att det finns oändliga ingångar till dess tolkning.

Daniele Galliano väljer att inte berätta så mycket om själva handlingen i verken utan lämnar det i mångt och mycket till betraktaren att fylla dessa vackra och starka målningar med innehåll. Utställningen pågår från den 20 mars till den 22 maj och kommer förhoppningsvis att locka många nyfikna konstvänner till Södertälje konsthall.

Välkomna!

Daniel Wetterskog
Kulturhuschef

Bildanalys utifrån ett fotografi av Daniele Galianos oljemålning BLUES från 2000

av Kristina Möller

En av förmånerna jag har i mitt jobb är att i viss mån kunna påverka innehållet i våra utställningar. I den här utställningen med konstverk av den italienske målaren Daniele Galiano ville jag absolut ha med målningen "Blues" från 2000. Mina kollegor var inte helt överens med mig. Eftersom inlån av denne internationellt kände konstnär bara skulle göras från hans hemland Italien kom denna målning med i alla fall. Målningen formligen flödar av blå färg i dess olika valörer; ultramarin, koboltblått, linblått, järnblått (pariserblått), coelinblått ...

Den blå färgen symboliserar bl a den kvinnliga principen. Blått är himmelsdrottningen Jungfru Marias färg inom den kristna tron. Den står också för trohet; kyskhets; ett fläckfritt rykte och lojalitet.

Vad är det vi ser? Ja, egentligen bara en bit duk bemalad i olika kulörer av oljefärg och uppspänd på en träram med måttet 120x150 cm. Allt annat vi läser in i bilden är sådant vi känner igen eller tror oss veta vad det skulle kunna föreställa. Vi utnyttjar våra egna referensramar och de kan se olika ut beroende på våra olika erfarenheter.

Vad innehållet i målningen beträffar kan vi fantasera fritt – ingen tanke är fel och ingen tanke är rätt. Sanningen ligger i betraktarens öga.

Målningen föreställer en ung kvinna sittande i en fuskpälsklädd fåtölj. Hon bär en ärmlös kort klänning, sandaletter på fötterna. Hon sitter här i gryningsljuset – blå timmen. Hon har somnat in som ett litet barn. Klänningen har glidit upp och hennes lår blottas. Klänningens veck syns tydligt i nyanserna av blått. Benen skrevlar utan att för den skull vara inbjudande till någon form av sex. Hon är totalt avslappnad med händerna under hakan. Hon är ingen tronande madonna, men väl oskulldfull i sin utsatthet.

Min första tanke när jag såg bilden var – heroinchic – varför, vet jag inte, för hon ser normal ut.

Bara trött. Ändå väcker hon många tankar. Hon känns verkligen närvarande samtidigt som hon sover.

Vad säger den här bilden oss: ett något ostädat utrymme. En kvinna som är totalt avslappnad sitter eller halvliggare i en fåtölj. Vad vet vi om henne? Ingenting. Vad vet vi om platsen där hon befinner sig? Ingenting. Vad vet vi om tiden på dygnet? Ingenting. Existerar hon verkligen?

Hon väcker känslor hos mig därför att de finns därute, utanför vårt finkulturella rum.

Ser du dem?

De som skär sig?

Ser du dem?

De med fiskögon?

Ser du dem?

De med ben och armar smala som stickor?

Ibland ser jag dem.

De triggar mina tankar.

Varför?

Jag vill veta vad det är

som gör att de agerar så här?

Har problemet alltid funnits

eller är det typiskt för vår tid?

Jag vill veta.

Vad var det som gjorde att du skar dig?

*Vad var det som gjorde att du ville fly verkligheten,
döva din smärta?*

Vad var det som gjorde att du vomerade?

Vad var det som gjorde att du inte ville leva längre?

Du lyckliga barn,

vad var det som gick fel?

Aldrig kommer jag få veta.

Det glatta tyget i klänningen mot fåtöljens fuskpälsklädda yta gör att hon glider ner mot golvet. Klänningen hasar upp och blottar hennes lår. Grenen i trosorna skymtar fram. Det högra benet och foten hänger och dinglar över fåtöljens högra armstöd. Om det inte vore för att den vänstra sandalklädda foten tar spjörn

BLUES, 2000

olja på duk, 120 x 150 cm

Privat samling, Bologna, Italien

mot mattan och golvet skulle hon formligen glida ur fåtöljen och ner på golvet. Den orientaliskt mönstrade mattan är uppvikt i ena hörnet. Sandalerna eller sandaletterna har en rem över tårna, runt vristen och en rembit som hindrar hälen från att halka av sandalsulan.

Det pageklippta bruna håret hänger ner i ansiktet och döljer hennes vänstra kind och öga. Höger öga är slutet. Hon håller båda armarna och händerna upp mot ansiktet. Händernas fingrar är något flätade i varandra. Den röda munnen är halvöppen, underläppen hålls nere av vänster pekfinger.

Till höger om fåtöljen hon sitter i står en golv-lampa. Vi kan bara skönja delar av lampstången. Den är brun med en gulmetallring runt själva stängen. Det ser ut att hänga något på väggen vid lampfoten, en BH och remmen till en axelväska. Här står också en vit hög byrå med olikfärgade lådframsidor. En olivgrön, en violett, ytterligare en olivgrön, en vit, en blå och en bordeauxröd från golvet nerifrån räknat. Under byrån skymtar något diffust.

På bordsskivans hörn, framför henne, ligger papper, tidningar, broschyrer och en TV-kontroll.

På hennes vänstra sida är en likadan fåtölj placerad, som den hon sitter i. Denna verkar tom så när som på ett par kuddar eller något annat.

Bakom hennes rygg finns ett par hyllor belamrade med diverse papper och böcker. Framför hyllan en hopfällbar pall med fler böcker.

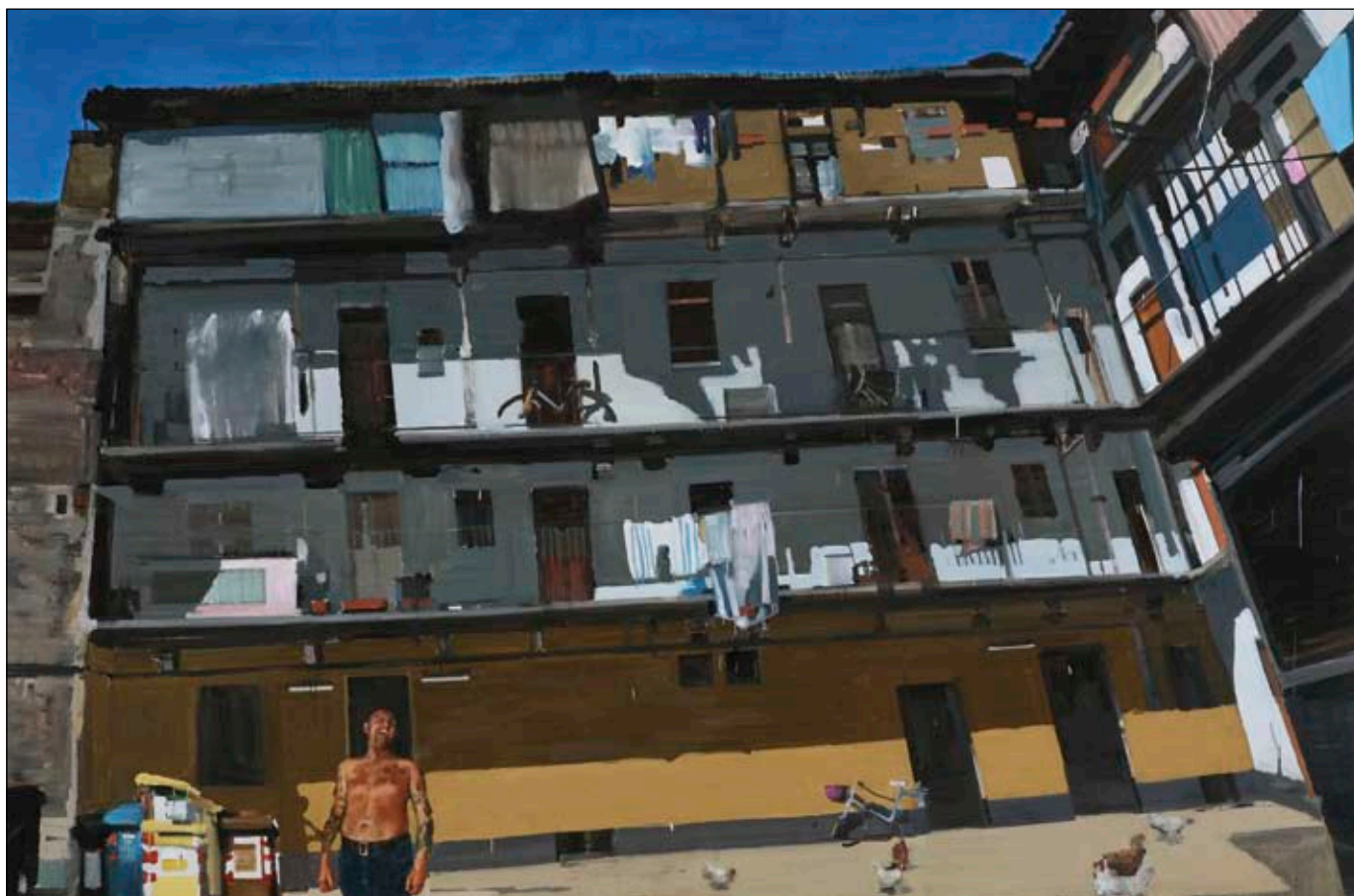
Ett hårt terazzogolv, kvadratiska rutor med färgflakes. Fåtöljernas stålrörsben mot golvet. Man kan nästan höra hur det låter när stolsbenen skrapar mot den stenhårda ytan.

Den orientaliska mattans mjuka lugg mot det hårda underlaget. Känslan av att barfota beträda det alltid kalla golvet och den mjuka, täta mattan.

Fåtöljen – att iklädd en klänning i glättat tyg, glida längre och längre ut över sittdynans kant.

Helt plötsligt är jag inte betraktaren längre utan har tagit ett steg in i målningen. Jag sitter bredvid i den tidigare tomma fåtöljen. Ljuset i rummet är blått – en tidig timma på en ny dag, innan mörker går över i ljus. Ur stereons högtalare kan jag svagt höra "Jesus' Blood Never Failed Me Yet" med Tom Waits.

En gång i slutet av 1970-talet köpte dåvarande konsthallschefen Per Drougge in en stor realistisk målning "Tiggaren" av en numera bortglömd svensk konstnär. Målningen föreställde ett ungt par med en barnvagn och en äldre man i ett vinterlandskap. Det unga paret var väl klädda för väderleken medan mannen bar en sliten överrock, bart huvud och utan vare sig vantar eller halsduk. Mannen sträcker fram sin öppna hand mot dem i en tiggares gest. Målningen har aldrig varit upphängd någonstans i kommunens lokaler. Ingen ville ha den på sin arbetsplats för att bli påmind om verkligheten utanför dörren. Den står där fortfarande bortglömd i magasinet.

CHICKEN, 2009
olja på duk, 200 x 300 cm
Courtesy Daniele Galliano

CHICKEN

av Anneli Karlsson

(ur Carlas förströdda levnadsanteckningar)

*Far! Du är min far, farvatten, farbarhet,
farande, fascinerande, alltid på flykt
Flyende, flyhänt, flyktig flykting fylld
av någonting oåtkomligt.*

Detta kunde vara en ganska fånig formulering på en alltför högravande början på en dikt, skriven av en pubertal flicka som kanske lever ett miserabelt liv i ett skitigt hyreshus, någonsans i utkanten av den lilla skitiga illaluktande staden i ett illavarslande kvarter.

Men hon är inte jag. Jag heter Carla och är 12 år. Jag mår bra. Jag har en syster, en mor, en far, ett hem, veckopeng. Jag har ett marsvin och jag spelar fiol två gånger i veckan, närmare bestämt varje tisdag och torsdag. Mamma tycker att fiol är det vackraste instrumentet på jorden.

1/5 -1978

Ibland är du snäll pappa, det är när du har med dig en levande kyckling från hönseriet där du arbetar. Det betyder att vi får mat på bordet och inte bara smörgås utan pålägg. Snart har vi ganska många kycklingar som springer omkring här på gården. De har skitit ner min cykel som jag ställt mot husfasaden, jag ids inte tvätta den.

JAG HATAR FIOL! Men ska fortsätta spela ändå. Det värsta jag vet är när jag måste passera högstadiets rökruta och de börjar pika mig. Fiol har hög töntfaktor på min skola. Jag försöker hålla det bruna fiolfodralet längs med det ben som är utåt från rökrutan så att de inte ska se. Jag har alltid bruna byxor på mig dessa dagar, men de upptäcker det ändå. Jag skäms så att kinderna blossar, svetten rinner till under polotröjan, och händerna blir varmklibbiga.

Ibland blir jag så nervös att jag tappar fiolen rakt framför de tuffa rökande tjejerna och killarna. Tjena rödluvan! Ska du iväg och gnissla på fiolen igen, hånar de. Jag börjar sedan min språngmarsch mot spellectionen utan att andas. Jag har alltid haft lätt för att skämmas.

10/5 -1978

Jag begrundar de röda, blå och svarta märkena och ärren du har på armarna. De ser ut som stjärnfall och nebulosor tänker jag. Så vackert det är i universum, säger pappa i nästa ögonblick och lutar sig bakåt i kökssoffan. Du luktar! Jag tror inte du kommer att gå tillbaka till jobbet idag.

11/5 -1978

Du ligger under min säng, du har lunchrast från jobbet och räknar marsvinets pruttar. – 1, 2, 3, 4 oj! oj! 5, 6, 7, 8 usch! usch! usch! Jag får 5 kronor i veckopeng om jag sopar upp allt, på villkor att jag köper två paket Camel utan filter åt dig. Det vattnas i munnen på mig när jag tänker på smörbullarna tvärs över gatan inne på konditoriet.

12/8 -1978

Jag försöker skriva en dikt om vad som hände medan jag var på kollo sommaren 1978, när farfar skulle ta hand om marsvinet.

*Du tog mitt marsvin som var sjuk, la den i en säck
tillsammans med några stenar
och sänkte ner den i floden
som rinner ut i oceanen
som förenar den stackaren
med evighetens gudsförgätta sälla.*

NU HAR HAN FÅTT FRID

Jag känner mig rädd där jag ligger under täcket nu. Jag drömde om ett drunknat marsvin i natt, som tog sig in genom de fuktiga gliporna mellan stengolv och ytterdörr och skrämde slag på hela familjen.

Far, du for kort därpå. Du for ut genom dörren, ut ur det skitiga rummet, ur det krackelerade huset, ut i den nästan fria luften om det inte vore för odören från de många små fabrikerna, läkemedelstillverkarnas suspekta tillslutna lokaler i närområdena, kattmatstillverkarna och hönseriet alldeles inpå. Jag såg genom fönstret när jag stod och övade på fiollåxan, hur du gick ut med soporna, kastade dem i tunnorna på gården, precis som om det vore en alldeles vanlig dag. Men du kom inte tillbaka. Det regnade alldeles förfärligt. Det lät som småspik mot rutorna. Det forsade som floder genom stuprännor. Jag spände en sträng alldeles för hårt tills den brast. Det var en mycket tråkig dag. Mor tröstade sig dock snabbt med en ny älskare från Sierra Leone och du mönstrade, efter vad vi fått höra av grannarna, på ett fartyg till Brasilien.

1/9 -1978

Mor har stängt in sig i sitt vitkalkade rum tillsammans med sin älskare. Hennes kärlek uttrycks alltid i symboler och konstruktioner. Ingen talar så väl och så vackert som mor. Hon undervisar sin älskare medan hon blåser ut den blå röken genom ena mungipan.

– För att se det väsentliga, behöver man leva i medveten harmoni med enheten. Hjärtat är navet i hela skapelsen, utan fokusering faller allt handlost ihop som en rutten disktrasa.

Snart har hon samlat en hel hop av lärjungar kring sin egen person, sin lilla persikoskimrande fetlagda och bedårande uppenbarelse med de tjocka röda lockarna drillandes förföriskt mot hennes barm. Mor petar med ett finger i smörpaketet som om det var tillverkat av någon slags hemlig lera. Alla nickar samtidigt, de förstår precis vad hon menar. Jag tänker att jag är hungrig och att det var länge sedan det serve-

rades kyckling eller söndagsstek. På bordet står nu istället en konstig grej med slang som de röker ur, långsamt och högtidligt som om det vore modersmjölk.

9/9 -1978

En kväll får min syster Tina som är 13 år, sällskap i sängen av en full kompis till mamma. Tina sparkar och försöker kasta ner honom på golvet. Mor springer skrikande in och försöker rycka loss honom från min systers kämpande kropp.

– Lugn, lugn, säger han, jag skojade ju bara.

– När kuken går in går vettet ur, säger en annan idiot som jag inte tål, och skrattar rätt. Mamma ger honom en rejäl örfil och skriker högt och gällt.

– Ingenting har hänt!

– Ingenting har hänt! Tillslut lugnar hon sig och sätter sig vid bordet igen. De två skojarna får göra avbön.

– Det var bara på skoj.

– Vi skojade bara lite.

– Det var inte på riktigt.

– Det var dumt gjort.

De får stanna på nåder.

Jag hatar dem! Jag hatar dem!

1/10 -1978

Vi får brev från pappa, eller snarare servett, han har skrivit på en servett. Han skriver inte så mycket egentligen, mest har han ritat, och det är svårt att riktigt se vad det föreställer, men en båt ser jag. Det han vill säga är nog att han har gått till sjöss och blivit sjöman.

Jag ser på poststämpeln, den är från Hamburg.

2/10 -1978

Tina har rymt hemifrån. Hon orkar inte längre med de skojande farbröderna, som ändå inte kan hålla fingrarna i styr. De verkar tro att hennes kropp är någon slags utforskningsplats på en nyinrättad turistanläggning. Nytt och fräscht! De drar i hennes färska hud mellan tummen och pekfingret tills hon skriker aj och

börjar klösa. Då skrattar de, de är så äckliga. Nu när Tina stuckit, är det jag som råkar illa ut. De försöker komma åt någon del av mig varje gång jag råkar passera. De klatschar mig i baken, drar i mitt långa hår, fånar sig och frågar om vi ska gifta oss. Jag är för liten för att gifta mig, svarar jag.

– Det gör inget baby! Jag väntar på dig, svarar den blekfete med pipan. Han är den som är värst. Jag är ju bara en liten mager blek flicka med stripigt hår, som mest bara vill vara ifred.

Det luktar aldrig rent om tvätten när vi tar in den från balkongen. Stanken från hönseriet går aldrig ur oss.

Allt är som en läskig film

eller en sunkig tavla

fast det borde vara poesi

allt sys ihop av nålar

eller snarare träcklas ihop

till något som ska likna

ett hjärta.

Hur fan håller det ihop egentligen? Något så starkt har jag aldrig sett.

17/10 -1978

Mamma har kastat ut farbröderna ur gruppen. De var inte så andligt inriktade trots allt. De var mest intresserade av att skoja, dricka vin och röka. Det är mycket lugnare med tanterna kring mamma. De sitter åtminstone stilla och pratar lågmält. Cigarettröken lägger sig förvisso som en mystisk matta över köket och sipprar ut som en ond ande i lägenhetens alla hörn och kanter. Men i alla fall. Tina har kommit tillbaka.

12/12 -1978

Mormor ska ta hand om oss nu. Mamma orkar inte. Mormor har fått vårdnaden om både mig och Tina. Ja, kanske för mamma med, tror jag, när hon kommer hem från mentalsjukhuset. De sista dagarna innan hon blev omhändertagen, satt hon bara på gården och klappade kycklingar.

– Chickens! Chickens!, lockade hon. Mina små barn, små gull, hur ska detta sluta?

Allt är mycket bättre hos mormor för mig och Tina. Det är lugnt, ingen fylla, inga läskiga farbröder. Det är mat på bordet. Jag har redan gått upp två kilo och Tina tre.

20/12 -1978

Allt jag har kvar av dig, är en bild där du står framför vårt hus. Det är en gammal bild och på den är du verkligen dig själv. Jag vet inte om du är min far, eller om du bara är någon som gett mig ett tecken, ett förtroende att trola fram dig ur min ficka. En gång såg jag ett fotografi av Humphrey Bogart. Han hade en stor fet cigarr i munnen. Då trodde jag att det var han som var min far.

-1979

Jag är bara en vanlig flicka. Jag har bara ett namn. Jag heter Carla. Jag är tolv år, spelar fiol och skriver dikter. Jag trivs. Jag önskar inte vara någon annan än den jag är. Min fiol har nya strängar. Jag använder inte längre bruna byxor. Ingen skriker åt mig. Jag kan gå lugnt över skolgården.

*P.S. Det är inte jag som skrivit de där raderna,
det är en annan flicka jag knappt känner längre.
Låt henne vara. D.S*

Carla

HIC ET NUNC, 2009
olja på duk, 150 x 250 cm
Courtesy Daniele Galliano

KOSSORNAS BLUES

av Anders Johnsson

Morgonen började som vanligt i denna alpby där vi har vår hemvist på jorden. En viss miss-tänksamhet infann sig i och för sig snabbt hos både mig, ledarkossan, och mina kompisar.

Vi är kossorna hos Hermann Pizatski. Det var ett slags fjäskande ton i hans beteende när han dök upp i stallet denna morgon. Sådant noterar vi seismografiskt när något inte är som alla vanliga morgnar. Något slags fanstyg är på gång.

Större delen av dygnet tillbringar vi alltid på det stora betesfältet i anslutning till floden. Inte långt från rastplatsen med sina hundratals parkeringsplatser, raststugor och lekplatser. Osande hamburgerrestaurang där "soul brothers" steks alltför hårt som hamburgare i transfetter och bidrar till den överviktighet som i människornas värld betraktas som ett folkhälsoproblem. "Fuck them" säger jag bara. Skyll inte på oss bara. Att vi blir överviktiga så våra ryggrader knäcks är det nästan bara djurrättsaktivister som bryr sig om.

Större delen av dagen förväntas vi vara det pittoreska inslaget i den vackra miljön. Då menar jag inte rastplats och hamburgerrestaurang utan skön natur. Väl utvald plats, märkt med kame-raskylt, för att "fårskallarna", ursäktade liknelsen husdjursvänner, skall förstå att här går det bra att ta en vacker bild.

Vi brukar ta det lugnt och foga oss. Betet är skapligt och en och annan extra godsak av acceptabelt slag slängs till oss eller tappas. Liksom dricks för gott uppförande.

Och många av turisterna uppför sig trots allt anständigt. Vi har ofta roligt åt de små asiater, mestadels japaner, som kommer i grupp och med sina bugande rörelser visar även oss en viss respekt.

Men idag skulle något särskilt ske. Det fattade vi direkt. Vår rörelsefrihet begränsades snabbt med ett extra staket. En "stor" konstnär skulle komma och vi skulle vara hans modeller. En människomodell skulle också vara med. En intellektuell fjant i trettioårsåldern, med minnet av sin barndoms chokladkakor med kossor i alpmiljö på näthinnan. Det har vi varit med om tidigare och godtagit men detta var något annat. Fanskapet hade också en så arrogant ton att vi såg "rött" på en gång. Vilket för övrigt även var färgen på hans skjorta och fåniga mössa.

Konstnären stod en bit bort och även han var rätt gapig. Lösryckta ord som "l årt pour l årt" kunde höras. Modellen tar tid på sig och vi kor tvingas uppföra oss på ett, för oss kor, helt onaturligt sätt.

Men plötsligt tar fan tag i oss och vi tänker att nu skall den där konstnären få världens tavla. På en av mig given signal avancerar vi sakta framåt mot sprätten i sin fejkade fotosituation. Bakåt är vi begränsade av staket men för att inte förstöra den "vackra tavlan" har vi fritt manö-verutrymme framåt. Vi drar honom med våra kroppars massa allt närmare kanten mot floden. Vi driver honom så nära att han nästan ramlar utför stupet. Men vi buffar inte ner honom. Det avgörande steget bakåt skall han själv få ta när han inser att inga andra möjligheter ges.

Med tack till, och ett boktips om, Svenska Dagbladets kulturredaktör Stefan Eklunds bok "52 samtal med en terrier". Den är mycket rolig och har lärt mig att man kan förmänskliga husdjur väldigt mycket om man vill.

I CAN'T GET NO SATISFACTION, 2009

olja på duk, 200 x 300 cm

Courtesy Daniele Galliano

AGENT JENNIE BONDÉ

Nr 001 – med rätt att överleva

av Inger Fredriksson

RRRRRRR!!! Det var telefonen.

"Mmmm hallå", sluddrade hon yrvaket fram. En allvarlig röst svarade. "Det är jag, kom hit så fort du kan."

Det var chefen.

Jennie satte sig yrvaket upp i sängen och stönade högt.

"Kan inte vara sant! Jag har ju knappt hunnit duscha av mig ökensanden. Skulle inte jag få långledigt nu?" Det blev tyst en kort stund innan hon lade på luren. Hon visste att det inte var någon idé att argumentera. Hennes jobb var att komma när chefen kallade. Hon hade ett nytt uppdrag på gång, så det var bara att kliva upp och ge sig iväg.

Han, den mörka snyggingen som hon tillbringat natten med, hade vaknat och låg nu i den stora himmelssängen bredvid den halvpackade väskan. Han såg med allvarliga ögon på henne och frågade.

"Vart ska du?"

Jennie såg upp från sin väska ett kort ögonblick och suckade. Alltid samma fråga och det hade börjat kännas svårt. Lögnen innebar att man alltid var tvungen att komma ihåg eller hålla isär sina historier så att man inte råkade blanda ihop det verkliga livet med lögnerna. Jennie hade som tur var ett väldigt gott minne men hade börjat tröttna på att så ofta behöva ljuga och svika de människor som brydde sig om henne och som hon tyckte om.

"En kritisk förlossning", svarade hon. "Måste skynda."

John, den mörka snyggingen, hade nu satt sig upp i sängen bland kuddarna och frågade med en röst som var full av tvivel.

"Då, i öknen, var det en förlossning det också?" Sablar! Där brände det till. Han hade hört. Sin vana trogen drog hon på sin mest troskyldiga min, såg honom rakt i ögonen och svarade: "Läkare utan gränser. Jag hoppar in och hjälper till där ibland."

"Du, jag är ledsen att jag måste rusa iväg så här men det var verkligen kris så ... Du kan väl vara en ängel och stoppa ner nyckeln i brevlå-

dan när du går. Jag hör av mig när jag kommer hem igen, så fort jag kan". Så rös hon till. Det dåliga samvetet hade glimtat till men hon hade inte tid med sånt nu utan fick ta hand om det vid ett senare tillfälle, när uppgiften var löst. Snyggingen John log, inte särskilt vänligt, utan snarare ironiskt. Han förstod, trodde han. "Visst", svarade han lite släpigt och försökte låta manligt oberörd.

Jennie öppnade dörren till chefens kontor och gick in, för att sedan sjunka ner i en stor vräkig fåtölj.

Uppdraget gick i korthet, som vanligt, ut på att rädda någon. Denna gång var det en av ABC's agenter, Nr 08 Dick Carter, som hade råkat illa ut.

Chefen, som kände Jennie väl, tyckte sig se att allt inte stod rätt till och frågade om allt var okay.

"Det är lugnt", svarade Jennie. "Är ju inte direkt lättskakad som du vet, lite stöööörd bara. Privatlivet du vet, tar hand om det sen."

Chefen nickade. Hon om någon visste hur svårt livet som kvinnlig agent kunde vara.

Arbetsmaterial, koordinater, destination och färdmedel, allt var klart och Jennie stängde chefens dörr bakom sig.

SLAM!!!

Återigen en celldörr som slogs igen av vakten. Vattnet rann längs väggarna och droppade från taket i det trånga förrådsutrymme där Jennie stått i ett antal timmar och väntat, skakande av köld.

Det hade inte varit lätt att ta sig igenom okänd sumpmark där allt var översvämmat, halt och kallt. Att sen ta sig in i fånglägret hade varit rent svårt och att nu frita 08-an och få hem honom helskinnad skulle bli jädligt svårt.

SLAM! Igen.

Vakten närmade sig allt mer. Jennie kontrollera-

de snabbt att supermultiduperklockan, som hon fått med sig från ABC's Uppfinnarjocke var rätt inställd. Hon öppnade försiktigt och långsamt förrådsdörren och kikade ut. Där var han – vakten – och SSSCHWITTT! Så satt bedövningspi- len i baken på honom, precis som den skulle. Han segnade ner och somnade sött på det kalla golvet. Jennie letade febrilt med stelfrusna fing- rar efter vaktens nycklar och fann dem i sista ögonblicket. Någon ropade, och när vakten inte svarade, så började man ana oråd. Nu gällde det sekunderna.

Hon sprang mot fängelsekorridoren där 08-an skulle finnas. Han såg för bedrövlig ut. Blek, smutsig, tovig och mager som en stör, men med en blick som lyste av tacksamhet.

"Oh, jag trodde aldrig att du skulle ..."

Jennie fumlade febrilt med nycklarna och näs- tan skrek:

"Håll tyst och hjälp till istället, larmet kan ju gå när som helst!"

Klick. Äntligen lossnade den sista bojan.

Jennie lutade sig bakåt. Jaguarens röda läder- klädsel kändes varm mot ryggen. Solen sken från en klarblå himmel och John, den mörka snyggingen, hade just hoppat ut ur bilen för

att gå och köpa dem varsin glass. På trottoaren bredvid henne flanerade brunbrända semester- firare förbi.

Plötsligt kände hon en hand på sin vänstra axel. "Hej Jennie", var det någon som sa. När hon såg upp blev hon för ett kort ögonblick bländad av solen men så såg hon vem det var. Det var ju Lennart, magistern. Lennart log vänligt emot henne och sa: "Hur har du det? Jag har läst så mycket i tidningarna om dig och dina brava- der? Det verkar vara ett ruskigt spännande liv du lever men är det inte också rätt slitigt? Har du aldrig funderat på att byta bransch? Börja plugga igen eller så?"

Jennie log tillbaka mot magistern med ett snett leende och svarade: "He-he, vad gör man inte för att få MVG i uppsatskrivning."

Så såg hon sig omkring. Salen var fortfarande fylld av elever som satt och skrev på sina uppsatser men eftersom hon kände sig färdig, samlade hon ihop sina papper (många papper blev det) och lämnade över dem till magister Lennart.

"Varsågod."

Ute i snöyran stod bussen redan och väntade.

Jennie fick springa sista biten för att hinna med.

Daniele Galliano

Paul Kos

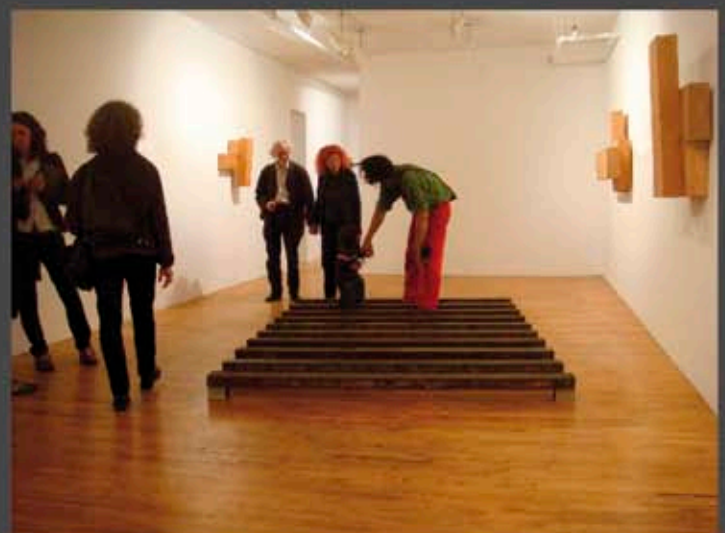
esso
gallery and books

contact Jennifer Bacon or Filippo Fossati
www.essogallery.com
tel. 212 560 9728

Nicus Luca

Richard Nonas

I SOGNI, 2006
olja på duk, 18 x 14 cm
Courtesy Daniele Galliano

DRÖMMEN

av Ingemar Nyström

Senare på kvällen skulle han säga att han älskade henne.
Vilket naturligtvis skulle vara början till slutet, som det så ofta är.
Men innan dess hade dom gått igenom parken tillsammans under samma paraply.

Han som hade kommit dit med en annan kvinna. Hon hade kommit dit med sitt paraply.
Och när alla hade samlats för att gå till festen hade dom två gått tillsammans i regnet
under hennes paraply. Precis som hon hade planerat.

Det här är som i en gammal italiensk film, tänkte han.
Egentligen ganska banalt och därför så äkta.

Långt senare när allt var över och han försökte pussla ihop vad som egentligen hänt,
sa en vän till honom: Det låter som om det var drömmen om henne du älskade.

Jag vet, svarade han. Vi gick tillsammans i regnet under hennes paraply och det var
precis som i en gammal italiensk film. Egentligen ganska banalt och därför så hjärtskä-
rande äkta.

IL TRIONFO DELLA BELLEZZA, 2008

olja på duk, 100 x 250 cm

Courtesy Daniele Galliano

SKÖNHETENS TRIUMF

av Kristina Möller

Daniele Galliano målar snabbt och instinktivt, samtidigt som han ställer frågor till verkligheten. Motiven hämtar han från tidningar, webben och TV. Ett dokumentärmåleri rakt på sak med inte sällan grova penseldrag. Resultatet blir en mångsidig blandning av snapshots. Han är oerhört produktiv. Här i utställningen visas bara en bråkdel av hans rika produktion.

Vad vill Daniele Galliano säga oss med sina målningar? Vill han tvinga oss att ta ställning till världen runt omkring oss? Han rör sig i en motivvärld hämtad från direktsändningarnas realtid. Jag tror han vill att vi ska prata med varandra om innehållet i hans bilder. Jag skulle vilja påstå att ytterst få av hans motiv kan lämna någon helt oberörd. Hans uttryckssätt är både naket och rått.

Skönhetens triumf föreställer en folksamling; förenade av religiös tro, politiska ideal eller någon gemensam social händelse. Merparten är kvinnor, klädda i svart chador, med enbart ansiktet synligt. De få barhuvade personerna vi ser är troligtvis män. Var konstnären hämtat bilden ifrån framgår inte. Iran kanske, med tanke på alla demonstrationer mot regimen som varit på sista tiden och klädedräkten. Svart chador? Daniele Galliano har roat sig med att pigga upp kvinnornas klädsel med starka färgfält; rött, grönt, gult, blått, rosa ... Speglingar av omvärlden eller symboler för deras i realiteten politiska åsikter?

Skönhetens triumf – att dölja skönheten i en chador – där mannen är den som är segraren. Motivet skiljer sig väsentligt från de övriga målningarna i utställningen. Därmed inte sagt att det skiljer sig från andra motiv i konstnärens produktion. Målningen "Sexy", till exempel, föreställer en kvinna som är helt beslöjad. Hon är iklädd en chadri eller burka. Det är ett närgånget porträtt av det heltäckta huvudet. I hans produktion finns också en målning som föreställer en självmordsbomberska. Min gissning är att han har avporträtterat den 70-åriga själv-

mordsbomberskan Fatima. Händelsen utspelade sig i närheten av en grupp israeliska soldater i norra Gaza den 23 november 2006. Bara hon själv dog, men tre av soldaterna skadades. Dessa två målningar ingår inte i utställningen.

Meningen med den här essän är att den ska handla om slöjan som fenomen. Men att ge sig in i slöjdiskussionen visade sig inte vara helt lätt. Jag trasslade bokstavligen in mig i slöjan. Ju mer jag läste desto mer förvirrande blev det. Det går inte att skriva bara om slöjor och undvika religion, politik och mänskliga rättigheter.

Rätten att få bära slöja eller inte, är ett i vår tid högst aktuellt problem. I synnerhet som franska regering gått ut med ett förslag om förbud att bära slöja i bl. a. tunnelbanan. Vad var det Fredrik Reinfeldt sa om detta i den politiska debatten med Mona Sahlin? Jo, att det är kvinnoförtryck. Frihet är att få visa upp sig. "Vi vill inte att vi i Sverige har flera kvinnor som går i burkor."

Han ville helst inte kommentera det franska lagförslaget i detalj. Dagen efter dementerar han och säger att det franska lagförslaget inte är aktuellt här i Sverige. Varför dementerade han? Ja, han är väl inte dum – det är ju valår i år. Frågan är således en het potatis.

I svenskan har vi ett gemensamt ord, slöja, för täckande huvudbonader av löst tyg. Ordet används för att beteckna de olika muslimska plaggen, som hijab, khemar, niqab, chador, namaz, burka och chadri.

Slöjan är inget nytt påfund för kvinnor eller specifikt för islam. Slöjan har en flertusenårig historia. Till exempel så tidigt som på 1200-talet f.Kr. föreskrev assyrisk lag att fria kvinnor skulle bära slöja utomhus, medan slavinnor och prostituerade inte fick beslöja sig. Före 1860-talet var det en oskriven regel att den svenska gifta kvinnan inte fick visa sitt hår – inte ens den minsta lilla lock. Långt in på 1900-talet täckte man huvudet med en sjal eller sjalett på

landsbygden för att markera ärbarhet och dygd. Modet att använda sjal eller sjalett har i perioder varit särskilt populärt. Under 1950-talet kom förebilder som Audrey Hepburn och Brigitte Bardot med sättet att knyta sjaletten i nacken. Bruden bär vit slöja under själva bröllopsceremonin. Den vita slöjan symboliserar hennes oskuld. Den svarta slöjan betyder sorg och bars av kvinnor på begravningar och änkor. På det viset kunde ingen se om de grät eller ej. Det var inte längesedan slöjan i sorgdräkten försvann.

Första gången jag såg en kvinna i heltäckande slöja var i Algeriet, i Annaba (Bône) 1972. På den tiden var kvinnorna i det postkoloniala samhället klädda enligt västerländskt mode. Det var verkligen sällsynt att råka på en ung kvinna i chadri. Jag mötte henne på trottoaren. Hon var inte ensam utan flankerades av två män. Jag blev otroligt fascinerad och kunde inte låta bli att stanna upp och stirra på henne. Samtidigt gick tre yngre män bakom oss. Mig tog de ingen notis om; ung, blåögd med långt blont hår, i jeans och blus. Däremot utstötte en av dem ett visssande ljud och gick provocerande mot den beslöjade. Han räddes inte utan flinade rått och nonchalerade totalt hennes manliga sällskap. De i sin tur agerade inte alls. Jag kunde notera händelseförloppet eftersom jag stannat upp och vänt mig om.

Under åren 1965-78 var Houari Boumédiène (1932-1978) Algeriets ledare och hans bild var uppsatt lite här och var utomhus såväl som inomhus. Detta var jag heller inte van vid, inte sedan kungen blev av med sin del av regeringsuppgiften har vi här i Sverige satt upp bilder på landets regenter i det offentliga rummet. Efter ett tag tyckte jag det var rätt sympatiskt. Boumédiène höll ett vakande öga över oss vart än vi gick och det kändes tryggt. Boumédiène förde en socialistisk politik, även om politisk pluralism inte var tillåten i hans enpartistat. Vi hade till och med sådan tur att under vår vistelse i Annaba var Boumédiène där på stadsbesök.

Han deltog i en stor parad på stadens huvudgata och vi fick därmed möjlighet att se honom livs levande.

Hemma i Sverige dröjde det över tjugo år innan jag såg en kvinna i heltäckande slöja. Det var i Skärholmen i slutet av 1990-talet. Hon var i sällskap med två män av somaliskt ursprung av utseendena att döma. Hon bar en svart niqab. Min instinktiva tanke var – arma kvinna, fängslad i ett stycke svart tyg – här i Sverige. Så fel! Personligen har jag inget emot muslimska kvinnor som bär hijab. Jag har sett de mest smakfulla kompositioner ihop med den övriga klädseln. Eller som en ung tjej säger i Elin Berges bok *Slöjan* "Jag bär sjalen precis som en kristen bär korset, för mig är det en symbol för min tro."

Det viktigaste är, att valet är fritt. Vill man bära slöja ska man göra det, men det får absolut inte vara av tvång. Jag vill inte ge mig in i någon debatt om islam. Ändå kan jag inte låta bli att citera dansken R. Broby Johansen:

"Den noggranna beslöjningen av kvinnokroppen har lett till, att minsta lilla blotta framkallar ett vilt begär. En samtida till Muhammed, Amr il Kais, frossar exempelvis i sådana blottanden:

*Fulländat sköna är hennes lår,
hennes kropp är vit och späd,
hennes barm är som en spegel.
När hon vänder sig,
spretar hennes bröst;
hennes blick är som en skygg gasells,
hennes hår nattsvart
och faller yppigt över hennes rygg
som dadelklasar från en palmkrona.
Hennes höfter prunkar över benen,
smäckra som strandens säv."*

(Imru' al-Qays, 497-545)

Ur "Kropp och kläder – klädedräktens konsthistoria" 1966

SEXY, 2004
olja på duk, 40 x 50 cm
Ej med i utställningen

FATIMA, 2007
olja på duk, 40 x 50 cm
Ej med i utställningen

Källor:

Aftonbladet 2010-01-27, 2006-12-27
Anne Sörman "Bakom slöjan" Populär Historia nr 5/2006
Elin Berge & Edda Manga "Slöjan" 2006 Bokförlaget Atlas
sv.wikipedia.org

Slöja är ett damplagg, ofta tillverkat av flortunt, mer eller mindre genomskinligt material. Slöjan är avsedd att dölja eller täcka större delen av kroppen, numera företrädesvis huvudet eller ansiktet. Sikten genom en slöja är förhållandevis god inifrån och ut, men dålig utifrån och in.

Hijab (ibland *hidjab*; arabiska; slöja) är i vidare bemärkelse regler för återhållsam klädsel inom islam och i snävare bemärkelse namnet på ett specifikt plagg, som används av kvinnor och som täcker håret och axlarna. Den senare användningen är vanlig både i flera arabländer och västerländer. Hijab finns i många olika färger, former och tyger.

Chador (persiska, betyder tält) är ett ytterplagg som bärs av många iranska kvinnor utomhus på allmän plats. Ett halvcirkelformat svart tyg som bärs så att det täcker hela kroppen. Det hålles ihop framtill med hjälp av ena handen.

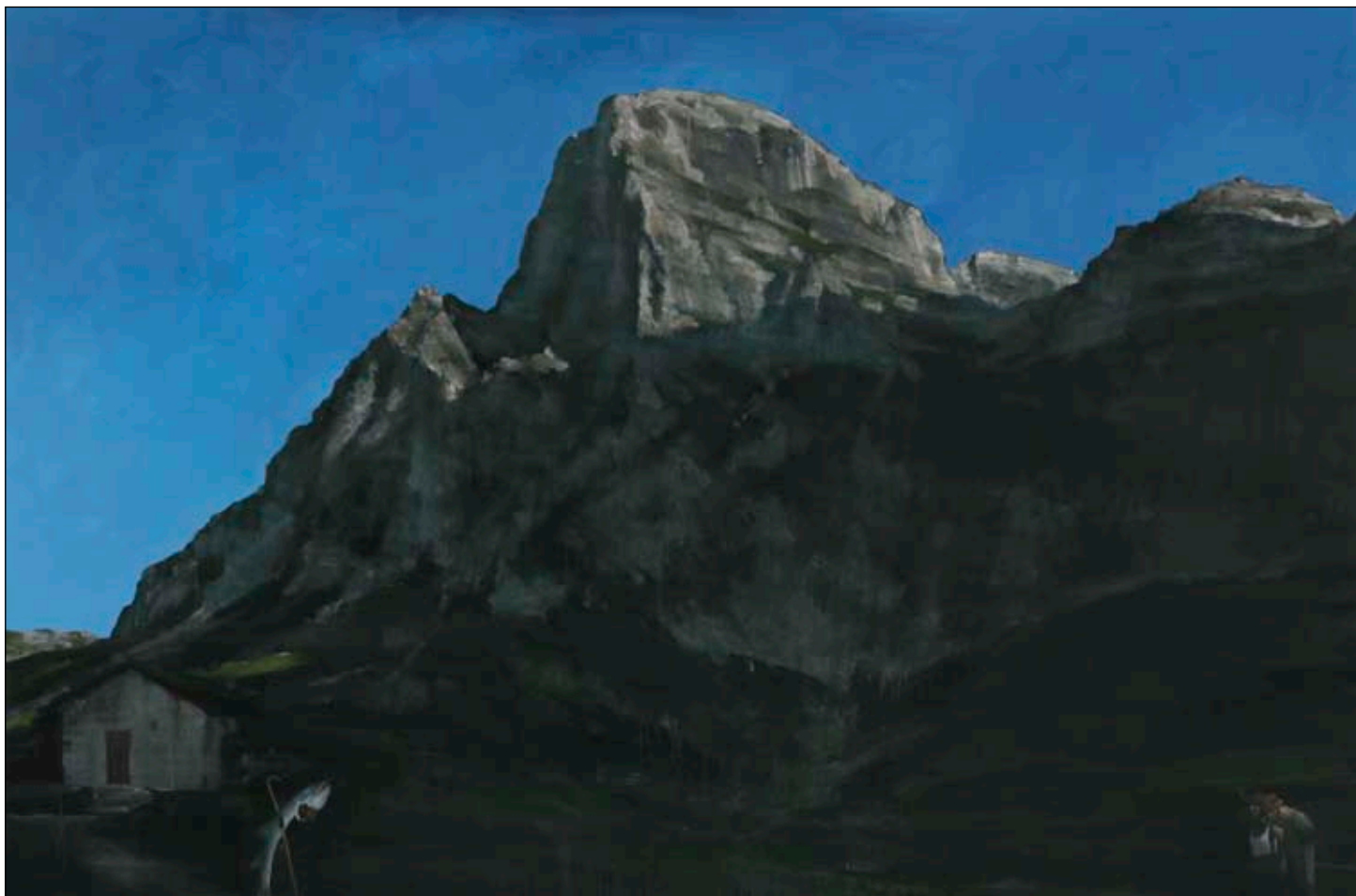
Khemar, som hijab eller en halv chador.

Niqab är en slöja som bärs framför ansiktet av vissa muslimska kvinnor tillsammans med en huvudduk eller sjal och på så sätt endast lämnar ögonen oskylda. Användandet av niqab är utbrett framförallt i Saudiarabien och kring Persiska viken. Begreppen niqab och burka används ofta som likbetydande men syftar egentligen på två olika plagg.

Burka, även *burqha*, (arabiska burkha eller burqa), är ett slags ytterplagg som täcker hela kroppen och ansiktet inklusive ögonen (jfr. niqab). Den är vanligen sydd i ett lätt material och bärs utomhus över vanliga kläder av vissa muslimska kvinnor, främst i Afghanistan, delar av Pakistan och norra Indien.

Chadri (*chadari*) = burka.

Med reservation för eventuella felaktigheter.

L'ERA DELL'ACQUARIO, 2009

olja på duk, 200 x 300 cm

Courtesy Daniele Galliano

BERGTAGEN

av Susanne Tillbom

Hon var vilse! Hon visste det nu.

Framför henne borde Isfjorden synas på håll bortom lägret med den blå bussen, men så var det inte. Hon vände sig om och tittade tillbaka mot de öde vidderna, tittade sökande framåt igen. Hon flämtade till och knep ihop ögonen. Öppnade dom igen, men ingen fjord. Inget läger. Ingen blå buss. Hjärtat slog en frivolt. – Mauro! bönade hon med gråten i halsen utan att titta mot himlen. För i helvete Mauro, hjälp mig nu!

Hon anropade nästan alltid Mauro när hon blev orolig. Han skulle ha lugnat henne. Han skulle ha vetat vart dom var nu. Och vart dom skulle. Själv hade hon ett uruselt lokalsinne. Hon skulle inte ha gått iväg ensam!

Det var två år sedan olyckan nu, olyckan som förändrade allt. Och hon som var alldeles för ung för att kallas änka. Ändå var det precis det hon var, änka vid 26 års ålder. Ett ögonblicks verk, och hon stod ensam i livet. Det var inte rättvist.

Dom hade så många planer. Mauro och hon. Så mycket att utforska tillsammans. Hela världen låg ju för deras fötter, för att inte tala om hela livet. Men så blev det inte. Den där förbannade olyckan kom emellan och satte stopp för allt dom drömde om.

I ett försök att få ro i själen hade hon till slut bestämt sig för att genomföra resan de skulle ha gjort tillsammans. Olyckan kom bara veckorna innan de skulle ha rest så den blev förstås aldrig av. Nu kände hon sig mogen. Hon bokade en plats på en äventyrsresa som skulle ta henne till det nordliga Skandinavien med flyg, vidare med buss genom de norska landskapen, norrut längst kusten med sina höga berg och slingrande fjordar, för att slutligen avslutas i Trondheim. Hela den sista veckan skulle man vara i trakterna kring Åndalsnes

och Isfjorden, varifrån man tog dagsutflykter till Trollväggen och Trollstigen.

Både Mauro och hon var förälskade i berg. Om än på lite olika sätt. Han älskade att klättra, både utvändigt och invändigt. Hon lockades mer av natursköna vandringar, men var också intresserad av berg. Hon samlade på mineraler och hon fascinerades av grottsalar, med deras ibland vansinnigt vackra utformningar. Men det var mest kalkstensgrottorna i Thailand och Malaysia som var så där riktigt vackra. Dom hade vandrat och klättrat en hel del i de Italienska alperna också. Så när de fick syn på en annons om en resa till den världsberömda Trollväggen i Norge kändes det som klippt och skuret för dom. Det var en kombinerad resa med klättring, vandringar och fiske på programmet. Som fiskarson ville Mauro gärna prova på kastspöfiske och att fånga lax i de norska fjordarna också. Själv åt hon gärna fisk, men att döda den och sedan hantera den döda fisken var ingenting för henne. Sånt fick Mauro göra.

Ingen annan från lägret var intresserad av leta mineraler eller grottor med henne idag. Dagen innan hade de varit både vid Trollväggen och Trollstigen. Det blev sent och de flesta var trötta. Det hade ryktats om ett basejump i byn, som skulle ske tidigt på morgonen, så bussen hade startat tidigt. Ett sådant hopp ville alla se. Två unga män kastade sig ut över det kilometerhöga stupet, i fritt fall. Båda kom ner helskinnade. Därefter utmanade några i gruppen den hisnande branta klippväggen medan resten, inklusive hon själv, åkte vidare för en lång vandring vid Trollstigen. Den tog flera timmar och var ordentligt krävande. Men det var så storslaget! Hon älskade verkligen de norska landskapen. Men idag var alltså alla trötta och ingen ville ge sig ut på ytterligare en vandring. – Vilodag! röstade alla. – Va fan, lite sten och grus är väl inte så märkvärdigt. Du kan väl gräva lite här.

Dom fattade ju ingenting. Dessutom ville hon inte slösa bort den här sista dagen. Imorgon skulle resan avslutas i Trondheim. Nej, hon kunde inte vila. Hon fyllde ryggsäcken med en vattenflaska, den lilla hammaren, luppen, mineralboken och några kexchoklad. Sen vandrade hon iväg. Själv. Hon skulle inte gå så långt. Bara kika lite över krönet därborta.

Nu stod hon alltså här, flera timmar senare. Ensam och vilse på en fläck i det nordliga Skandinavien, hundratals mil från tryggheten hemma i Milano. Det började skymma. Hon blev inte klok på ljuset här. Det blev mörkt allt tidigare om kvällarna för varje dag som gick. Hon hade glömt klockan. Hjärtat dunkade och hon slöt handen om det lilla guldkorset hon hade i den långa kedjan runt halsen. Hon hade fått det av Mauro. Hon hade vigselringen kvar också. Både ringen och korset var som ett levande band emellan dom. Ett band som gjorde att han fortfarande alltid var närvarande. Hon knep ihop ögonen igen. Mauro! anropade hon än en gång. Tårarna började bränna bakom ögonlocken. Hon knäppte koftan ända upp i halsen. Som om det skulle hjälpa.

Plötsligt fick hon syn på en liten fallfärdig stuga längre ner i dalen. Det rörde sig något där borta på stigen också. Det var människor! Det var människor där nere i ödemarken! Hon skrek och viftade som en galning för att bli upptäckt. Men dom hörde henne inte, såg henne inte. Hon sprang längst branten så gruset sprutade. Livrädd att förlora dem ur sikte. Till slut hann hon ikapp dem och hela hon utstrålade lättnaden över att vara nära människor när hon kom fram. När hon hämtat andan, och det tog ett tag, såg hon att det förvånade gamla paret var otäckt lika hennes föräldrar. Men det var ju inte dom. Dom här var mycket äldre. Och de förstod inte språket. Inget hon kunde i alla fall. Vare sig engelska, italienska eller ens de få fraser hon lärt sig på norska. Inte heller Rauma, Åndalsnes eller Isterdalen fick dem att reagera igenkän-

nande, trots att det var orter som borde ligga precis i närheten. De bara tittade frågande på henne. Men med sitt kroppsspråk ingav de henne ett välbehövligt och värmande lugn. Hon kände sig för stunden räddad.

Hon ville så gärna förklara att hon var vilse. Hon ville fråga vart hon var, hur hon kunde komma rätt igen och om ... Men det var ingen idé, dom förstod ändå inte ett ord. Dom sa inget heller. Men med vänliga gester erbjöd de henne att följa dem till den fallfärdiga stugan. Vad som helst var bättre just nu, utom att vara ensam, så hon följde med utan att tveka.

Stugan såg inte mycket ut för världen utifrån men så fort man kom innanför dörren spred det sig en varm, inbjudande och ombonad känsla. Hon drog en suck av välbehag. Gumman gick fram till den stora järngrytan, som rykande och puttrande stod borta på spisen. Hon rörde omsorgsfullt i flera minuter. Under tiden öppnade gubben, med ett knarrande ljud, locket på en stor träkista. Han lyfte ur ett stort mjukt björnskinns och la det omsorgsfullt på bänken bredvid spisen. På skinnet la han sedan ett linnelakan, ett dunbolster och en kudde. Sen hämtade han lite mera ved.

Gumman slevade upp av den väldoftande grytan i en skål som hon placerade på kortändan av det stora slagbordet mitt i rummet. Ljusen i kandelabern var tända redan när de kom innanför tröskeln.

Själv satt hon på pallen till höger om dörren och visste inget annat. Med stora ögon betraktade hon bara allt som skedde runtomkring henne. Kamraterna från bussen, Mauro, och för all del resten av världen existerade överhuvudtaget inte i hennes sinnevärld. Hon var bara här och nu.

Gumman inbjöd henne att ta plats vid bordet där hon ställt den charmigt handmålade skålen. Till det en bit nybakat bröd och en silverbälgare med rött vin. Som för att inte störa henne pysslade de med sitt medan hon åt. När hon var mätt och hade tömt både skål och bälgare över-

föll sömnen henne brutalt och gumman bådade om henne under dunbolstret vid spisen. Hon somnade trygg som ett barn, beskyddad av sina kärleksfulla föräldrar.

Hon vaknade av att solens strålar störde hennes ögonlock. Sakta kom hon till insikt om verkligheten. Hon var vilse. Rummet var tomt men känslan av välbehag fanns kvar. Försiktigt smög hon ur bädden.

Det var alldeles tyst. Grytan puttrade fortfarande på spisen och hon kunde inte låta bli att smaka lite ur sleven. Gott! Tittade ut genom fönstret. Ödemark. Samma oändliga ödemark som igår. Hon borde nog ge sig iväg och söka sig rätt igen. Men hon hade ingen lust. Kanske kunde hon få gubben och gumman att förstå bättre idag. Sen. Hon såg sig omkring. Var uppenbart ensam i huset. Hon fick syn på en dörr som stod på glänt i bortre änden av rummet. Ett behagligt sken lockade henne in i den svagt sluttande gången på andra sidan dörren. Ju längre in hon gick, ju mer började gången ta form av en grottgång som slutligen mynnade ut i en gigantisk sal. Det var den mest häpnadsväckande grottsal hon någonsin sett! Hon förvånades av att finna en kalkstensgrotta här. I Norge? Hon visste inte att dom existerade här. Tänk om hon upptäckt något alldeles extraordinärt! Genast saknade hon Mauro. Han skulle ha älskat det här. Dom skulle ha Wow!-at tillsammans. Länge.

Men hon var ensam nu. Det kunde inte hjälpas. Hon var lika hänförd ändå. Halvmeterlånga bergskrystaller sköt ner från det höga taket och glittrande stenvattenfall täckte ena väggen. På andra sidan hängde flera meter höga draperier av sten. Dom glittrade dom också. Fast lite mera i rött. Högt upp mellan stendraperierna ett stort hål i berget, likt ett fönster, som släppte in dagsljuset och lyste upp hela grottan. Längre bort glittrade draperierna lite mer i gult och dom avslutades med en lika hög öppning som avslöjade ytterligare en sal. Hon snurrade runt, flera varv. Beträktade. Kände på. Hon kunde inte

se sig mätt. Hon skrek efter Mauro. Han skulle vara här nu! Det ekade. Mauro, Mauro, Mauro. Hon drogs mot den höga öppningen längre bort. Ljuset fladdrade därinne. Försiktigt kikade hon in. Den salen var om möjligt än mer imponerande! Hon gapade. Längst bergväggarna satt det facklor i svarta järnsmidefästen som lyste upp salen. Lågorna fladdrade. Det var säkert gubben och gumman som tänt dom. Men hon såg dom inte. Salen var enorm! Stalaktiter och stalagmiter som nått varandra för tusentals år sedan bildade en skog av stammar. Hon vandrade in mellan dom. Hänförd. Hon kände sig som Alice i Underlandet. Tänk om hon var det? I Underlandet.

Så fick hon syn på något som överraskade henne lika mycket som om hon hade sett ett spöke. Möbler! Där bakom stammarna var grottan smakfullt inredd med moderna möbler! Vad märkligt. Hon smög fram mellan de sista stammarna. Flera exklusiva sittgrupper och ett stort topputrustat kök med kyl och diskmaskin och spis med glashäll och allt vad som tänkas kunde, i en öppen planlösning. En stor platt-TV hängde på bergväggen. Hon häpnade. Stugan liknade mer ett gammalt bondhem, till skillnad från det här. Längst ena bergväggen porlade ett smalt vattenfall som landade i en liten damm nedanför. Sju silvriga fiskar simmade där. På bordet vid en av sittgrupperna stod ett stort silverfat fyllt av vackert slipade stenar i olika storlekar. Men alla var stora, och alla var ljusblå. Hon kunde inte låta bli att röra runt bland dem med pekfingret. Plockade upp en av dem och beundrade den mot ljuset.

– Det är akvamariner, sa en mansröst.

– En liten hobby jag har. Dom har en lugnande inverkan på oroliga själar. Du kan få den om du vill.

Hon ryckte till och hjärtat satte sig i halsgropen. Bakom henne stod en man.

– Vem är du? stammade hon. Ursäkta, jag skulle bara ...

Han log brett emot henne.

– Förlåt, det var inte meningen att skrämmas. De flesta kallar mig Vanneman, svarade han vänligt, men det kanske är jag som ska fråga vem du är.

Han pratade engelska.

– Öhh, jag heter Sarah, sa hon. Jag gick vilse igår och träffade en man och en kvinna och dom lät mig sova över, och jag, jag ... Orden stockade sig. Skulle hon vara rädd nu? Det kändes inte så. Tankarna snurrade runt.

– Ta det lugnt Sarah, du behöver inte vara rädd här, log han. Vad kul att du kunde komma.

– Vad då kunde komma? frågade hon utan att vänta på svar.

– Bor du här? Vart är gubben och gumman? Känner du dom? Är det här på riktigt?

– Ja, jag bor här, ja, jag känner dom och ja, det är på riktigt. Det har aldrig varit riktigare. Hans leende gjorde henne lugn. Han gick bort mot köket. Hon följde efter.

– Vad häftigt att bo i en grotta! Jag visste inte att det fanns kalkstensgrottor i Norge. Men hur får du el här? Hur kommer det sig att ...

– Stopp! han avbröt henne. Du frågar alldeles för mycket. Slå dig ner istället, sa han och klappade på ryggstödet på den benvita soffan närmast köksdelen. Dina frågor får vänta tills sen. Jag ska ordna oss något att äta. Du gillar ost va'?

– Öhh, ja, jag gillar ost. Hon kröp upp i soffan.

– Du kan väl berätta lite om dig själv, istället för att fråga så mycket. Så ska jag berätta om mig sen. Han började göra i ordning någonting vid den långa köksbänken som skilde soffgruppen hon satt vid från resten av köket.

Hon gillade hans leende. Han hade en liten smilgrop i högra kinden. Det hade Mauro också haft. Men för övrigt var de inte lika alls. Mauro var som alla italienare mörk förstås medan den här mannen hade en ljus, svallande kalufs. Han hade blåa ögon och en muskulös kropp. Hon kände sig trygg.

Hon var inte den som öppnade sig för främlingar precis men nu började hon prata på som aldrig förr. Om föräldrarna som dog när hon bara var ett barn och om hur hon fick växa upp hos sin moster som hon egentligen inte tyckte om. Hon fick aldrig några syskon.

Han kom med den överdådiga ostbrickan, öppnade en flaska vin och satte sig bredvid henne i den rymliga, bekväma soffan. Han hällde upp av vinet i kristallglasen på bordet och log så där igen.

– Fortsätt, sa han intresserat.

Hon smuttade på vinet och fortsatte. Hon berättade om hur hon, så snart hon var vuxen nog, flyttat ifrån mostern ute på landsbygden, in till Milano och börjat bygga upp sitt eget liv. Hur hon träffade Mauro och hur lyckliga dom var ända fram till olyckan. Hon berättade om hur meningslöst allt kändes efter den och att hon till slut gav sig iväg på den här resan. Han lyssnade engagerat och hon kände att det var länge sedan hon mått så bra. Minst två år sedan. Kanske för att hon fick prata av sig. Eller var det för Vanneman? Hon visste inte, men det spelade ingen roll. Han reste sig och hämtade en flaska till när den första var tömd. Vinet gjorde sin verkan och hon började känna sig upprymd och lite yr. Och varm. Hon knäppte upp knapparna på lusekoftan som hon hade köpt i Oslo. Det lilla guldkorset runt halsen glimmade till i skenet av facklorna på väggen. I samma ögonblick började hela berget att skälva. Glaset på bordet välte och vinflaskan föll i stengolvet med ett kras. Småstenar regnade ner över dom, medan det mullrade, och så blev allting svart. Kolsvart.

Hon vaknade av ett slag i ansiktet.

– Hallå Sarah! – Sarah vakna! Ytterligare ett slag. Hon slog upp ögonen och stirrade rakt in i busschaufförens orakade nylle.

– Sarah, vad är det som har hänt? Hur mår du? Är du okay?

Hon måste tänka. Vad hade hänt? Var hon okay?

– Det var jordbävningen! utbrast hon. Jag var inne i berget när jordbävningen kom! Hur gick det för alla? Hur gick det för Vanneman? Var är Vanneman? Och gubben? Och gumman? Hur hamnade jag här? Frågorna hopade sig. Hon skakade av oro.

Hon försökte resa sig förbi busschauffören som stod lutad över henne. Han ryggade. Hon satte sig upp och såg sig förtvivlat omkring.

– Var är Vanneman? frågade hon igen.

Hon insåg att hon låg på krönet av berget med Isfjorden, lägret och den blå bussen nedanför. Hon vände sig om och blicken letade ivrigt efter stugan. Efter berget intill stugan. Men ingenting.

– Vad snackar du om? Vad då för jordbävning? Här har inte varit någon jordbävning? Om du mår bra, så kom nu, vi har inte tid med det här. Det skymmer snart, muttrade han irriterat och började gå.

– Vi har varit jätteoroliga. Man kan faktiskt gå vilse här.

– Ja, men hallå! Jag var ju vilse, och jag har faktiskt varit med om en jordbävning! skrek hon och sökte efter förståelse. Hon sprang efter och försökte förklara. Och ville få förklarat.

– Självklart en jordbävning, sa han och lät inte särskilt övertygad. Det är bara det att det inte förekommer några jordbävningar i Norge. Aldrig någonsin.

– Min ryggsock! Min ryggsock är borta också! envisades hon. Den är kvar i stugan!

– Javisst, i stugan, sa han och himlade med ögonen. Var det inte i ett berg alldeles nyss?

Han stannade, vände sig emot henne och la händerna på hennes axlar.

– Snälla Sarah! sa han och tittade på henne som om hon var ett litet barn. Om du har tappat bort din ryggsock och somnat här på berget och drömt om jordbävningar och stugor, och saknar Vanne- vad det nu var, så är det hemskt tråkigt. Men du verkar inte det minsta skadad och jag har letat efter dig i över en timme nu. Kom nu, vi måste iväg! Det är snart kolsvart och de andra väntar också. Vi ska till Trondheim ikväll.

Det är ju sista dagen imorgon, men på grund av en stollig kvinna som du är vi redan sena! Comprendere?!

Hon insåg att hon inte blev trodd. Hade hon inte varit i stugan? Och i berget? Hade hon aldrig mött Vanneman? Hon började själv att tvivla. Hade hon bara drömt? Hon sprang ikapp chauffören. Kände sig ledsen. Hon ville att Vanneman var sann. Och grottan. Ja, alltihop måste vara sant! Det kändes ju så starkt.

Ingen annan trodde heller på hennes historia. Inte ens Maria som stod henne närmast av dem som var med. Och hon kunde så småningom börja förstå dom. Det lät nog rätt osannolikt, det som hon berättade. Fan också, det som var en så härlig upplevelse. Eller dröm. Eller vad det nu var.

Bussresan mot Trondheim gick genom nattmörkret och de nådde inte fram till värdshuset förrän fram på småtimmarna. Hon sov nästan hela dagen. Avslutningskvällen förflöt med en god middag på det lilla värdshuset och alla pratade glatt om olika reseminnen från de tre veckor de hade haft tillsammans. Men hon var inte särskilt närvarande. Hon log lite artigt då och då och fick anstränga sig för att inte verka otrevlig. Men hon hade ingen att dela sin otroliga upplevelse med. Hennes historia var ett avslutat kapitel för alla. Det höll på att göra henne galen. Hon kände sig tom. Igen.

Det var inte förrän hon stod naken framför helkroppsspegeln hemma i badrummet i Milano som hon upptäckte att korset var borta. Åh, nej! tänkte hon lidande. Kedjan var hel, men korset var borta. Det var konstigt. Samtidigt kom hon att tänka på stenen. Akvamarinen som hon fick av Vanneman.

Hon dök ner i tvättkorgen och rafsade ivrigt efter de gröna kakibyxorna med alla fickor på, som hon hade haft på sig när hon trodde att hon var i berget. Hon kände i den lilla lönnfickan på insidan av linningen och där låg den! Den var där! Alldeles verklig och sann. Hon sjönk ihop

på golvet med stenen i den hårt knutna handen, tryckt mot bröstet. Sakta öppnade hon handen igen, vågade nästan inte titta. Men den låg kvar, ljuvligt ljusblå som förstenat vatten, vackert slipad av mannen som just skrev ett nytt kapitel i hennes liv. Hon var inte galen, det var uppenbart nu. Galenskap gör inga stenar. Hon log. Länge. Hon måste tillbaks! Det fanns inget annat val.

Hon lät infatta stenen så hon kunde ha den i kedjan runt halsen. Guldsmeden, som blev imponerad av både storleken och den skickligt utförda slipningen, undrade varifrån den kom och hur hon lyckats komma över en sån vacker sten.

– Jag har fått den av en vän, sa hon bara. Han fick nöja sig med det.

– Du måste betyda mycket för den vännen.

– Jo, ja, kanske. Jag hoppas det, sa hon och log. Hon hade fått tillbaka livsgnistan nu. Något att leva för. Hon skulle ju tillbaka till Norge. Men hon tänkte vänta till våren. Det kunde visst vara vansinnigt kallt där på vintern och hon var rädd att hon inte skulle hitta tillbaka när landet låg i vinterskrud. Hon ville gärna uppleva den omtalade midnattssolen så hon siktade på slutet av maj eller början av juni. Men olika omständigheter gjorde att det drog ut på tiden. Mostern gick bort efter en kort tids sjukdom och det blev en del att ordna med kring det. Trots att

hon inte var så förtjust i mostern så sörjde hon henne faktiskt. Men nu fanns det inte längre någonting som höll henne kvar i Italien. Livet låg, på ett nytt sätt, öppet framför henne. Hon kände sig fri.

Hon kom inte iväg förrän i slutet av juli. Hon skulle missa midnattssolen men det gjorde inte så mycket. Det var ju inte den som var poängen. Hon tog sig med flyg till Trondheim och vidare med buss till Åndalsnes där hon nattade över. Tidigt på morgonen påbörjade hon den dryga milens vandring mot platsen där de hade haft sitt sista läger för ganska precis ett år sedan. Hon kände igen sig.

Hon vandrade upp för höjden och försökte minnas hur hon hade gått sen. Det dröjde ända till solnedgången innan hon fick syn på stugan i skuggan av berget. Nere på stigen såg hon det gamla paret. Hon skrek och viftade som en galning för att bli upptäckt. De stannade upp och vinkade stort tillbaka mot henne. Hon sprang längst branten så gruset sprutade. Dom omfamnade varandra men sa ingenting. Hon visste ju att det inte var någon mening. När de kom fram till dörren vände sig gumman mot henne, smekte ömt hennes kind, sen log hon varmt och sa

– Som vi har väntat Sarah, som vi har väntat. Hon blev inte det minsta förvånad.

Hon var hemma! Hon visste det nu.

© Simona Cupoli

© Silvia Pastore

NOIA NORMALE, NOIA MORTALE, 2004

olja på duk, 100 x 120 cm

Privat samling, Bossolasco, Italien

ETT MESS

av Eva Rehme

Djävla mobil. Borde kastat den i vattnet när ja fick ditt mess. Som Klas Östergren ja läste om i DN. Kasta sin i Strömmen. Tog en fika me Sara på de där justa caféet på Götgatan – minns inte vad de heter. Spelar roll? Inget spelar roll efter ditt mess. Blev glad när jag såg att det kom från dej för de va ju ett tag sen. Du skrev: "Vi behöver en paus, Sofia. Vill va ensam. Tänka. Take care. Puss Anton". Vilka vi? Att du kunde va så feg. Inte ens ringa. Fattar nada å vi som hade de så fint! Ingen kan rufsa runt i mitt hår som du och dina kramar elektrifierar hela mej. Men nu. Ett svart hål. Ingenting. Piss piss piss.

Ringde dej – för jag är ingen messfegis som du. Då börja du svamla om ensamhet igen. Ensam å tänka. Ensam, jo jo... Ensamheten materialiserad i den där blonda, stajlade bimbon. Såg er minsann igår på T-banan mot Hässelby. Inte bror å syster direkt. Ett A4-papper hade inte rymts mellan er. Du har nog varit innanför hennes stringtrosor mer än en gång. Trodde inte de om dej, att du skulle falla för en sån sån Barbiedocka.

Va glör du på gubbe? Får man inte hänga här på bibblan å se ut hur man vill? Eller e du rent av lite pedo? Man vet aldrig me gubbar. Kollar lite i en tining om Shopping. Mode å inredning. Hemma hos-reportage hos bratsen på Stureplan å glittriga toppar från NK för 3000. De e så man vill spy. Men de e väl så du vill ha de me "Fröken Ensam". Nä, fan, nu skiter ja i dej. Ska i alla fall försöka. Kanske ringa Sara. Tur att jag inte kasta mobilen.

SCOLLO FILIPPO, 2003
olja på duk, 108 x 120 cm
Courtesy Daniele Galliano

FILIPPO – FILOSOFEN FRÅN FIUMICINO

av Kjell Carlsson

Jag mötte honom första gången på fotbollsplanen i Fiumicino. Det var 40 år sedan och jag ville plåta honom. Jag var ung fotograf och höll på med ett projekt där jag dokumenterade udda individer som inte riktigt verkade höra hemma i det samhälle vi då såg som dagens. Han var en tänkare och filosof som hamnat många hundratals år för sent i historien. År 1970 fanns inte plats för såna som han. Han jobbade i hamnen och påstod att han bodde i ett av husen mellan hamnbassängen och fotbollsplanen. Men jag misstänkte att han var tillfällighetsarbetare och höll till i en av de rostiga skorvarna som kämpade för att hålla sig flytande i södra delen av hamnen. Sorgliga rester av en kustfart som inte längre existerade. Båtar, nästan vrak, som tagits över av hemlösa.

Han var uppväxt i Fiumicino, men hade i slutet av sextiotalet jobbat som byggnadsarbetare i norra Italien. I Milano närmare bestämt. Han hade varit så skoltrött efter grundskolan att han stack iväg hemifrån redan veckan efter skolavslutningen. Inget som uppskattades av föräldrarna, men vad kunde dom göra? Han var med och byggde Milano 2 – Silvio Berlusconi byggprojekt – en stad, byggd med ett nytänkande när det gällde stadsplanering, med stora grönområden, trafikskilda korsningar och avskiljda promenadvägar för omkring 3 500 lägenheter. Han sa sig också vara du och bror med Berlusconi sedan den tiden, men att han sagt upp bekantskapen på grund av deras skilda politiska värderingar. Filippo var något av en socialistisk anarkist, enligt egen bedömning, och Silvio Berlusconi »hörde ju hemma på yttersta högerkanten liksom». Även Bettino Craxi, generalsekreterare för det italienska socialistpartiet, skulle ha hört till kompispången i Milano.

Anledningen till att Filippo väckte min uppmärksamhet var hans sätt att ta över diskussionerna på den lokala trattorian där han tillbringade kvällarna. Han inledde alltid med ett par glas ren vodka, på stående fot, framme vid

disken. För magens skull, som han sa. Sedan beställde han en flaska vin, av lokal härkomst, lite bröd och en skål oliver. Slog sig därefter ner vid det bord där diskussionens vågor gick som högst.

Han var insatt i många frågor, men var aldrig rädd för att erkänna sin okunskap i ämnen som han inte kände till. Överraskade sedan ofta med att kunna ta upp dessa ämnen någon kväll senare och då med en stor portion kunskap, som han skaffat sig på något sätt – ingen visste hur. Han var ständigt nyfiken och vetgirig som få. Vad hans syssla i hamnen egentligen var visste ingen riktigt säkert, men han hävdade att han snart skulle bort från dom här sunkiga kvarteren – han hade minsann stora planer. Ingen trodde honom naturligtvis, men man lyssnade gärna på honom när han kom igång med sina problemlösningar och presenterade idéer om hur samhället skulle bli bättre om man bara gjorde som han sa. Hans tankar om livet var filosofens och handlade om både stort och smått. Banala bagateller eller livets gåtor – det kvittade lika.

Förstfödade kvinnor i Sibirien behöver ingen smärtlindring förutom vodka. Har Sibiriska kvinnor någonsin krävt smärtlindring? Icke! Vodka i mängder, det kurerar alla födslosmärtor. Det har dom där uppe vetat i århundraden! Det är inget att diskutera.

Åren gick. Plötsligt en kväll dök han inte upp. Först kom tankarna om sjukdom, något som kallades Hongkonginfluensan grasserade. Men förkastades då ingen under alla år någonsin hört honom ens hosta. Det diskuterades lite kring borden om vart han kunde ha tagit vägen, men här talar vi om kvinnor och män som upplevt så mycket elände och utsatthet att ingenting förvånade längre, och att känna oro för någon, som ingen egentligen brydde sig om, var inget man ägnade sig åt någon längre tid.

Av en slump sprang jag på Filippo Scollo igen, 1983, i samband med att jag skulle fotografera filmregissören Fellini med anledning av att han skulle ut på en liten världsturné för att marknadsföra sin hyllning till den italienska operan, filmen »Och skeppet går» från samma år. Han skulle flyga från Rom tidigt på tisdagsmorgon och hade tagit in på Hilton Garden Inn, alldeles vid flygplatsen och jag hade fått en tjugo minuters fotosejour med honom. Jag har inget minne av hur bilderna blev, med jag minns mötet med Filippo Scollo! Han hade fortfarande förmågan att placera sig i främsta rummet.

Han hade verkligen förändrats, visserligen lika pompös för att inte säga fet, men med en stil som närmade sig engelsk aristokrati – eller italiensk – även om den italienska känns mer påklistrad än den genuint brittiska. Han stod i receptionen i något som påminde om en livré. Han var 1:e portier. Och det innebär att jag kan göra som jag vill, talade han om för mig, när han lämnade receptionsdisken för en kortare stund.

Hur mår Federico? sa han när jag kom ner efter fotograferingen. Jag känner honom mycket väl sedan många år, vet du.

Om jag ville, kunde vi träffas senare under kvällen. Han gick av sitt pass klockan 21. Jag var självklart nyfiken på honom och vi beslöt att träffas på baren alldeles utanför entrén. Det hade gått tio-elva år sedan jag såg honom sist och vad jag kunde se hade det onekligen hänt en hel del.

Det var ljummet på kvällarna, men kunde ibland bli lite kyligt, så jag hade en tunn stickad tröja över axlarna när jag slog mig ner på trottoarserveringen strax före nio på kvällen. Bara ett par minuter över nio stegade Filippo ut genom svängdörrarna till hotellet, nickade kamratligt till vaktmästaren på trottoaren, kastade en blick åt mitt håll, tecknade att han sett mig, men tog en sväng förbi den blåskimrande bardisken först.

Efter två snabba glas vodka, kom han fram och slog sig ned vid min sida. Vi satt så att vi, genom en öppning mellan husen, kunde se vatten längre nedåt gatan. Du har inte förändrat dina vanor helt och hållet, kommenterade jag hans besök framme vid bardisken. Nej, magen måste man vara rädd om, svarade han.

Vi beställde pasta och en flaska lokalt tillverkat vin. Bönderna uppe i bergen gjorde ett vin som fick tungan att krulla sig av vällust, det visste jag sedan tidigare. Även om man här i baren fick betala bra mycket mer än om man köpte det direkt av leverantören på något grönsakstorg nere i stan.

Filippo berättade att han hade lämnat jobbet i hamnen efter en dispyt med en av förmännen, som sagt något nedlåtande om socialistledaren Craxi, Filippos gamle kompis från byggtiden i Milano. Det hade slutat med en knäckt näsa och ett blått öga på förmannen – och uppsägning för vår vän Scolli.

En farbror till honom hade gift sig med en värdshusvärdinna som förestod ett litet hotell, pensionat skulle man nog egentligen kalla det, med bara ett tiotal rum, ett kvarter från hamnen. Porticollo Hotell tror jag han sa att det hette. Där jobbade han för mat och husrum till att börja med. Men ägarinnan upptäckte snabbt att Filippo var som klippt och skuren för hotellbranschen. Han var snabb i tanken och tillräckligt kunnig för att kunna diskutera med de gäster som så ville, och återhållsamt tillbakadragen, på ett för båda parter bekvämt sätt, för de som så önskade. Men han var framför allt något av en fixare, kunde ordna fram både det ena och det andra – en nyttig tillgång för ett hotell som hade andra mål än att få stjärnor i Michelinguiden.

Det lilla familjehotellet brann ner en natt, det pratades på byn om mordbrand, men ingenting kunde bevisas. Rykten om att branden var anlagd för att få ut försäkringspengarna tog fart i stället, men ingenting kunde bevisas där heller.

Vid det här laget hade Filippo Scollo redan ett nytt jobb som portier på det fyrstjärniga Seccy Hotell på Via Delle Scuole, 32, bara hundra meter från hamnen och mitt i ett distrikt med luxuösa fiskrestauranger.

Även där visade det sig att Filippos förmåga att fixa, både möjligt och »omöjligt», var minst lika viktigt som att kunna bete sig med den stil som krävs av en servil portier. George Orwell skrev i sin bok *Nere* för räkning i Paris och London; visserligen om restaurangbranschen, men det gäller helt visst även hotellrörelsen, något om att – vill man ha det bästa och mest hygieniskt tillagade, gå inte till lyxrestaurangen, utan gå till det lilla haket på bakgatan. Där får du det du förväntar dig, för det lilla haket av typen »Den smutsiga duken», är så bevakad av myndigheter, och så ofta besökt av hälsovårdsnämndens personal, att inget oegentligt slinker igenom. Vilket alltså inte skulle gälla för mer lyxiga etablisseman.

Det må vara hur det vill med den saken, men faktum var att den position som Filippo nu hade, mitt i centrum för flygresandet till och från Rom, med höga politiker och verkställande direktörer från all världens stora företag, som nattliga kunder, med krav på både nämnbara och onämnbara tjänster, var som gjord för en smart man med visioner. Filippo utnyttjade också situationen. Att knyta viktiga kontakter var bara en del av det hela. Att få inblick i hur politiska beslut fattades, inte i parlamenten utan kring barbord och på hotellrum, var inte alls så oväsentligt som det kanske kan tyckas. Filippo Scollo sög i sig information och erfarenheter som en törstig maratonlöpare under Romolympiaden 1960.

Filippo Scollo bestämde sig så småningom för att satsa på politiken.

* * *

Hans första steg mot ära och berömmelse inom detta nya vägval, var att på hemmaplan verka

för att Fiumicino skulle bli egen kommun, tidigare var det en del av Rom. 1992 kunde han bocka för den uppgiften som avklarad i sin »att göra»-lista. Men det var efter långa diskussioner och med stöd av mina väl underbyggda argument som vi fick igenom beslutet, berättade Filippo för mig många år senare, 2003, när vi möttes i Bryssel i samband med att »gamle kompisen» Berlusconi axlade ordförandeskapet för den Europeiska unionen. Denna gång hade jag som frilansande nyhetsfotograf fått nådigt tillstånd att möta EU-kommissionären Scollo på hans kontor för en kort fotosession.

Den blev nu något längre än väntat eftersom han var svårt bakfull efter en ordförandeskapsfest kvällen innan och behövde svalka av sig med en dusch innan fotograferingen. Kunde jag möjligen ha vänligheten att beställa upp starkt svart kaffe under tiden, bad han och såg så eländig ut att jag inte kunde annat. Dessutom passade jag på att dra upp luftkonditioneringen på max. Det luktade nämligen, sanningen att säga, surt vin, svett och gammal fylla i rummet så jag knappt stod ut.

Kaffet kom och Filippo kom något uppfräschad ut från badrummet. Vi tar kaffet här först, sa han. Sedan skulle vi gå till en plenisal för att få en imponerande bakgrund till bilden av den faderlige, ödmjuka – på gränsen till självutplånande – statsmannen Scollo. Jag fick höra historier om hans nya kompisar, bara karlar naturligtvis. Det finns inget mer oattraktivt än maktlystna kvinnor med politiska ambitioner, det kan jag säga dig så här mellan skål och vägg – så kvinnor umgås jag bara med utanför jobbet. Då av en helt annan typ kvinnor, av den galanta typen, och det kostar visserligen en del, men det får det gärna göra. Men citera mig för guds skull inte, flinade han.

Förutom de tidigare kända, Berlusconi och Craxi, handlade det nu om Romano Prodi, Antonio Ruberti, Franco Frattini, Antonio Tajani med flera. Alla var politiker med anknytning

till EU. En del var äkta vänner, andra var mer ett nödvändigt ont. Som den jäkla Frattini som tidigare var socialist, men som numera bytt sida och lierat sig med Forza-gänget och plockade politiska poäng inom Frihetens Folk. Utrikesminister är han den svekfulle satan så jag undrar vad han har för hållhake på Berlusconi, det skulle jag bra gärna vilja veta. Filippo var klart upprörd över Frattinis svek mot arbetarklassen, som han såg det.

Så var det dags att lämna rummet. Filippo stoppade ner sin bärbara PC i dokumentportföljen, men stelnade plötsligt till och blev stående. Jag blev orolig först. Med den kroppshyddan och med festen föregående kväll i kroppen kan hjärtinfarkten aldrig vara långt borta. Men han plockade bara fram ett fotografi ur ett fack i väskan och sträckte det mot mig.

Det trodde du inte om mig va, sa han med lätt glansiga ögon. Kanske rörd, eller fortfarande halvpackad, vad vet jag.

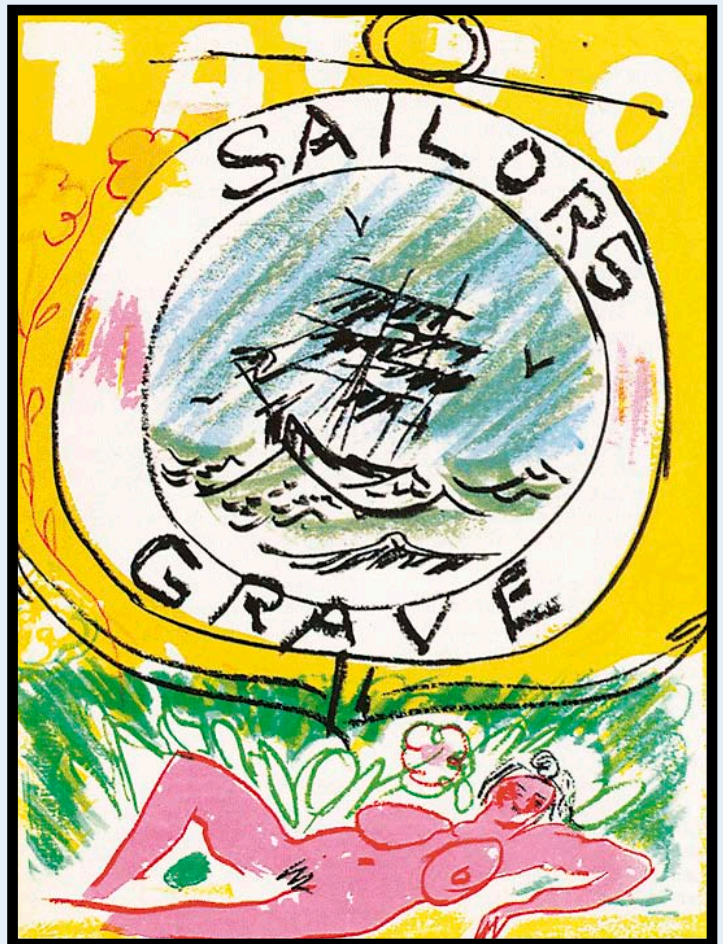
Det var det fotografi jag tagit av honom framför läktaren på fotbollsplanen i Fiumicino. Nu åtskilligt slitet, vikt på mitten någon gång, och fläckigt. Det var många år sedan, sa jag och kände mig faktiskt mer känslös än jag ville kännas vid.

Alla verkliga personer eller händelser som förekommer i den här berättelsen är enbart inlagda för att krydda anrättningen, absolut inte för att ge sken av att det som beskrivs har skett, eller på något sätt skulle vara sant. Historien är fiktion helt igenom.

– Författaren

**PETER
KRANZ**

**GÖSTA
WERNER**

MARE LIBERUM

(Öppet hav)

18 juni - 14 augusti 2010

Kommande utställning!

SENZA TITOLO, 2009
olja på duk, 18 x 14 cm
Courtesy Daniele Galliano

MANNEN

av Inger Fredriksson

Mannen.

Var kommer han ifrån? Vart är han på väg?

Han ser lite sammanbiten ut. Jag undrar vart han är på väg. Om han nu är på väg någonstans. Kanske bara går utan att veta riktigt vart han ska. På väg till eller från. Vem vet. Kan hända att det var något – ”droppen som fick bägaren att rinna över” – som gjorde att han till slut satte ner hämlarna i marken och sa att ”Nu får det vara nog. Nu sticker jag!”

Det skulle i så fall förklara det sammanbitna uttryck han går omkring med. Inte alltid lätt att säga ifrån men bra att kunna göra det när det behövs. Man ska inte ta skit. Hoppas bara att han i så fall vet vart han ska. När det blir för eländigt är det lätt att man bara vill iväg, slippa ut, komma ifrån, utan att veta åt vilket håll man ska. Inget mål i sikte. Då är det lätt att man backar ut med ryggen först och går åt fel håll när man saknar ”ögon i nacken”.

Nog bättre att först ha ett mål, så att man vet vart man ska, vilja nå det målet och sedan lämna det gamla bakom sig... Lättare sagt än gjort men bra om man kan. Vem vet? Han ser ju ut att gå framlänges, med bestämda steg. Han har kanske ett mål och är just nu på väg dit. Måhända en stressad badvakt, lite försenad, på väg till sin ”station” för att hålla koll på alla badare.

Ont någonstans? Visst, så kan det vara. Värk kan ge också den tappreste ett sammanbitet ansiktsuttryck.

En grubblande filosof, som går i djupa tankar, undrar över livets mening och andra svåra frågor.

Tänk så lite man vet om alla de människor man ser gå förbi. Kan vara att man till och med möter henne varje dag i skolan eller på jobbet och ändå har man ingen aning om vem den människan egentligen är.

Ändå vet jag någonstans att de alla, på sitt sätt, är unika. Att de alla har en intressant levnadshistoria att berätta, om sorger, äventyr, kärlek och drömmar.

Det viktiga är då inte graden av framgång, skönhet, popularitet eller karriär. Sönt matas vi ju med i reklam och film vareviga dag. Nej! Det handlar om livet. Om verkligheten och om hur olika den är för oss alla.

”Du, ta och sätt dig här och vila en stund. I solstolen, så kan vi språka lite. Sug på glass? Visst.

Halloj glassgubben! Här. Mmm smarri-smaskens med glass va? Ok. Du kan väl berätta lite. Vem är du då?

Jo berätta nu, jag berättar sen.

Varför? Det fattar du väl, att jag först vill höra om ditt liv. Måste ju veta.

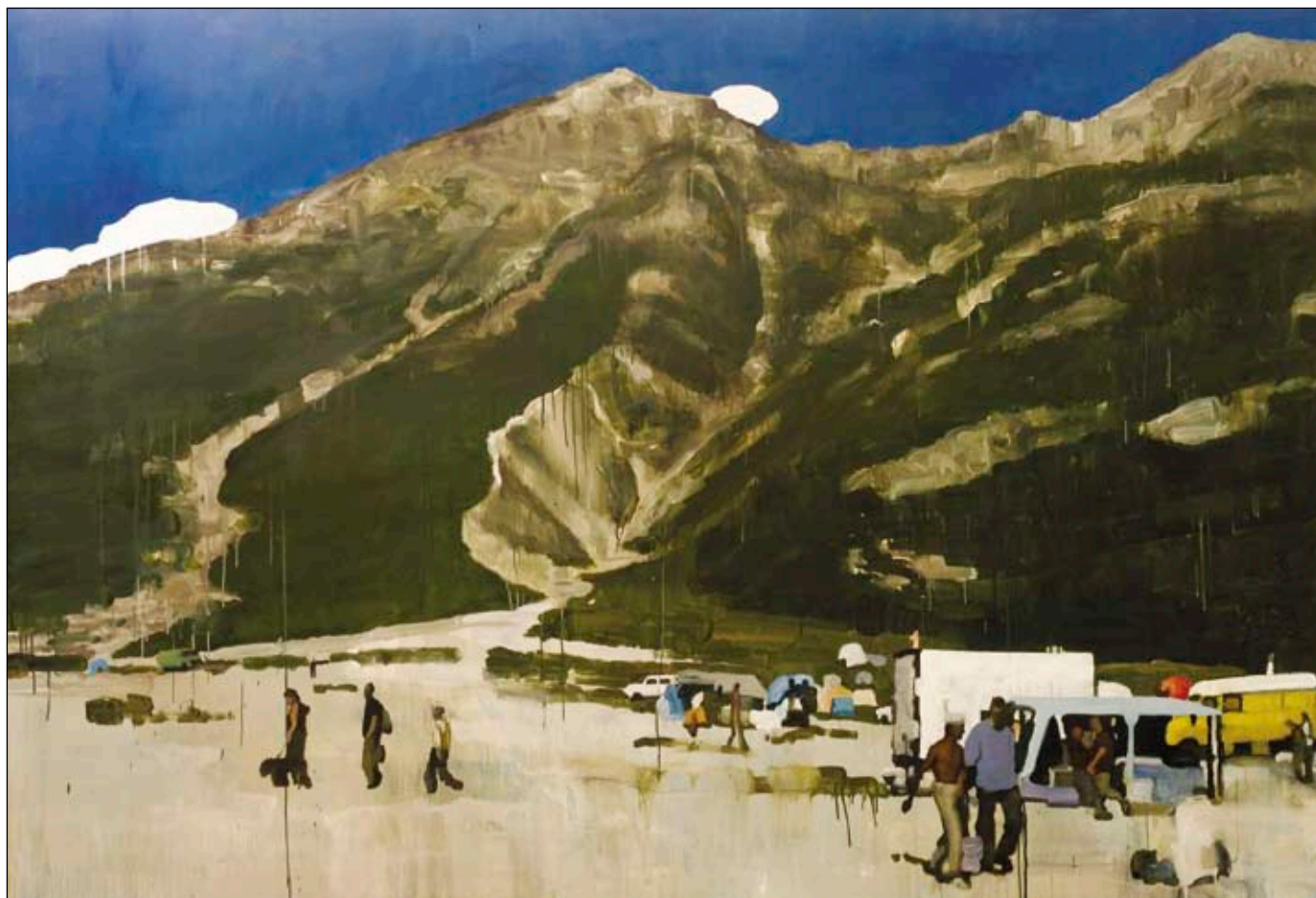
Du tror väl inte att jag tänker lämna ut mig och mina svagheter till en människa jag knappt känner, om jag inte först fått reda på ganska mycket om dig först.

Varför ser du så sammanbiten ut? Hallå! Vad gör du?

Men gå inte då, vi skulle ju bli djupa och berätta om våra liv tillsammans.

Nehepp.

Varsågod för glassen då!!!”

THE BIG TRIP, 2006
blandteknik på duk, 170 x 250 cm
Privat samling, Turin, Italien

ALICE

av Ingrid Sjökvist

Två guidade turer om dan och ingen har märkt, ingen har ens anat något. Under klippblocket längst in sipprar ljuset in i grottan och ändå har ingen misstänkt något. Konstigt nog. Några har frågat och jag har sagt som det är, där inne öppnar sig en stor sal, men ingen har velat titta efter. Tvärtom, när jag har dragit några av skrönorna i det råa mörkret där fukten är så påtaglig att den hörs, då vill de ut igen till dagsljuset. Det som får allting att verka normalt. Fast egentligen är det tvärtom.

Jag kommer ihåg när jag började guidningarna. Du är inte klok, sa Paul, fast han visste att jag ville lägga av, att jag menade allvar denna gång, att jag verkligen tänkte anstränga mig och komma bort från såna som han. Men att guida! Det var ju inte ens lukrativt.

Jag var inte känd för mina naturstudier heller, och att visa ett gammalt berg för semesterfirare! Mitt ute i nowhere. När det finns så många andra, höga och ihåliga, mytiska och spännande. Men det här, det är ju ingenting, inte vackert ens. Så sa han, så sa dom. Och sen kom turisterna. Ställde sig i kö, slog läger intill, anmälde sig för vandringar in i underjorden, satt vid lägerelden på kvällarna och hörde prärievargarna tjuta och pratade om sina upplevelser därinne i mörkret.

Jag har uppriktigt sagt aldrig riktigt fattat varför, jag heller. Hur kan man lägga pengar på sådana här upplevelser. Köra i flera dagar genom öknen – helt ofarligt är det ju inte – bara för att utsätta sig för känslorna av att vara utlämnad. Det skulle jag aldrig ha gjort.

Det hela var en ren tillfällighet. Jag hade just börjat på nytt. Med tjugo dollar på fickan, en påse med nya kläder, en dunk i ryggen. Vi vill inte se dig igen grabben. Plötsligt låg alla möjligheter utkavlade framför mig som en röd matta. En fri och bred matta, bara att välja sina steg. Och den här gången skulle jag klara mig.

Men jag behövde en kärra, annars hade jag blivit kvar i den där gudsförgätna hålan. Då hade utgången varit given, bara att vända på klacken och marschera in genom den ödesdigra porten igen. Så egentligen hade jag inget val. Det blev en Dodge, nycklarna satt i. Den fick duga för en första etapp.

Jag bestämde mig för raka vägen, att inte svänga vare sig åt vänster eller höger mer än för konkreta hinder. Barnvagnar och hus och sånt. Kylaren pekade österut och jag följde kompassen. Drog ner taket, lät vinden slita i den styva skjortan och i håret, trampade allt hårdare på gaspedalen. Motorn tuggade jämnt och jag skulle kunna ta mig åtminstone utanför den första stan innan jag behövde fylla i soppa. Rattade in Metropol på radion och sjöng med för full hals. Love me tender, love me do. Ja, love me tender. På den tiden var den här delen av öknen inte lättkörd. Det drog från kusten och vinden byggde upp dyner, svåra att upptäcka och lätta att köra fast i. Däremellan stenhårt som asfalt, det gällde att ha uppsikt och det var det som var svårt när allting såg likadant ut, sand överallt. Jag visste det sen tidigare, men nu var jag på väg. I hög fart. Inte en korsning, inte ett rödljus att ta hänsyn till. Och någon högerregel existerar inte i öknen.

Jag lekte med tanken på att ringa Alice redan nu, men lät det vara. Jag behövde tänka. Hade haft gott om tid till det, men det blir inte samma sak under fria himlen där alla beslut blir på riktigt.

Jag blev tvungen att överge bilen redan samma dag, då hade jag tankat två gånger. Jag hade kört ut från staden, passerat ytterligare en, några små övergivna byar, stora majsodlingar och åkrar med vidunder till jordbruksredskap som sprutade sädeskorn så det dammade. Därefter öknen. Bensintanken var torrare än eksem, det var bara att konstatera att våra vägar måste skiljas. Det hade börjat skymma och kylan dallrade som en tunn hinna en bit över marken. Jag behövde skydd. Överallt platt sand, grus och åter sand. Långt borta reste sig en berggrygg,

över toppen hängde månen, som vårtan på en kvinnas bröst.

Det tog nån timme att gå dit, jag var ju rätt synlig för eventuella förföljare så jag kan inte påstå att jag drog benen efter mig. Jag hann fram till öppningen, en lång skreva, innan det blev mörkt. Jag såg absolut ingenting. Nån ficklampa ingick inte i basutrustningen jag fått när jag klev ut i det fria. Och tändaren, jag försåg mig med på första macken, var av usel kvalitet. Jag var hänvisad till mörkret.

På morgonen var bilen borta, precis som jag hade förutspått, någon hade hämtat den och denne någon hade inte sökt efter den senaste chauffören. Åtminstone inte uppe i bergen. Bilen skulle jag aldrig förknippas med. Så långt var allt väl. Inte ett ljud hördes, till och med sanden rasslade runt ljudlöst.

Fyra veckor skulle jag kunna klara mig utan mat, fyra dagar utan vatten, och medan jag funderade på hur jag skulle ta mig härifrån och med vad, så kunde jag lika gärna ta mig en titt i grottan. Första biten in var det inga problem, jag kunde gå rakt nästan hela vägen. Ända till dagsljuset satte punkt. Väggarna blev allt slippigare. Tack och lov var marken ganska plan. Jag halkade bara till några gånger och vid ett tillfälle slog jag i huvudet.

Här skulle det i alla fall gå att samla vätska, tillräckligt för att klara livhanken. Sen skulle jag dra, längre österut skulle jag sticka, jag fick fundera ut ett sätt. Nu gällde det bara att ta det lilla lugna. Jag skrämde upp ödlor och ormar och nåt som flaxade. Jag hade bara sandaler på fötterna och hoppades att minutormen inte fanns på denna breddgrad.

Jag hade som tur var tagit hand om mobilen ur handskfacket i bilen, batteriet var fortfarande fulladdat och jag trixade mig förbi pinkoden.

Dom är borta nu, ödlorna, de gillar turister ungefär lika mycket som jag. Mängden, trampet och vibrationerna i marken. Jag avskyr enfalden och den naiva iveren. Att de river sönder tystnaden.

De första dagarna utforskade jag grottan, inte ett spår av mänskligt liv. Jag gick längre och längre in, förbi droppande vattenflöden och håligheter, smala passager där jag fick åla mig fram. Mörka gångar och prång. Längst in ligger ett stort klippblock. Under det sipprade det in ljus. Först trodde jag att det var hungern som fick mig att se syner, men jag kände med handen och stenbumlingen vilade verkligen på en liten luftspalt. Tillräckligt hög för att jag skulle kunna ta mig under.

Jag tog en sten i var hand för att vara beredd och pressade mig igenom springan. På andra sidan öppnade sig en stor sal, med hål i taket, alldeles nedanför månen. Ljuset strilade in som en pelare i mitten. Jag stod stilla och andades försiktigt, men jag var ensam. Jag såg inte omfånget av salen först, men efter hand kände jag mig fram. Den var använd, i ett hörn låg en hög med ben. Troligen nån hyena som tagit en måltid i lugn och ro. Eller en ökenräv. Ingen av dem skulle vilja ha mitt sällskap men så länge vi inte befann oss på samma lilla utrymme samtidigt skulle jag bli lämnad ifred. På ena klippväggen stack en avsats ut, som en säng. Eller ett altare. Jag kom att tänka på Alice igen. Det här skulle hon ha gillat. Hon skulle ha gillat att jag ringde i alla fall, det var jag säker på. I alla fall skulle jag gilla om hon kom hit. Medförandes mat och dricka. Ett par backar öl kunde hon säkert känka, tänkte jag, och undrade om hon fortfarande rattade runt i den där lilla hundkojan som jag fixade åt henne.

Jag fiskade fram mobilen, men fick ta mig hela vägen ut till ingången igen för att ha tacksägelse. Hon svarade nästan med en gång. Som förr i tiden. Två dagar senare var hon på plats. Svor

över min vägbeskrivning, fast den var enklare än benan på en korgosse, rakt fram bara. Men nu var hon här. Med famnen full av kassar. Jag såg när hon kom, som en prick som blev allt större och när jag var säker på att det var hundkojan började jag vifta med armarna och dansa fram och tillbaka.

Vi hjälptes åt att känka in matvarorna. Efteråt har jag tänkt att jag redan då visste, när hon kom stretandes från bilen mot min klippa. Nånting i gången, nånting i sättet att luta sig framåt, nånting i längtan och förväntan. Jag kände Alice. Och jag såg. Fast jag la inte ihop ett och ett förrän efteråt. Vi hade inte setts på fem år och nu var inte tid för reflektioner. Hon hade med sig gin. Några korvar och ett bröd, en hel kasse konserver.

Hon hade lagt ut en del, det klädde henne, hon var fin. Fortfarande rädd om sitt utseende. Vacker kan jag inte säga, men speciell. Hon hade tatuerat nånting på ena bröstet, det stack upp som en tunn reptilsvans ur hennes linne. Du får se sen, sa hon och slickade sig om läpparna när jag undrade. Kjolen var kort och hon vickade på höfterna när hon vaggade framför mig mot grottmynningen, hon lockade mig och jag fick anstränga mig för att behålla min värdighet. En sak var bra med Alice, hon undrade aldrig. Ville inte ha detaljer, ville inte veta. Att hon varit en del av min tillvaro även under de senaste fem åren var inget att spilla tid på. Hon hade klarat sig, bra att nån gjorde det och höll affärerna igång. Och nu var jag här och vi kunde ta vid där vi slutade. Hon luktade gott, som päron, och jag blev alldeles yr i huvudet.

Jag brukar tänka att hon såg mitt hem då (jag kallar berget för hem), med samma ögon som nu de här turisterna. Samma undran, samma förhoppningar, samma känsla av äventyr. Och ändå hade hon inte hört skrönorna jag drar, berättelserna jag hittar på, indianerna jag skrämmer barnen med och gamarna som sitter och väntar bakom månen.

Jag är inte mannen som ödslar tid på att försöka förstå saker och ting så där i efterhand. Det som sker det sker. Men om hon ändå hade låtit bli att berätta för mig, om hon ändå hade kunnat knipa käft. Då hade hon och jag. Som innan. Att det blev som det blev är inget annat än logik.

Där inne, brukar jag säga när jag guidat in grupperna till klippblocket, där finns Kannibalernas rum. De jagades från trakten på 1800-talet, men arkeologer har hittat benrester, människorester. Särskilt kvinnor tyckte de om, kannibalerna.

Barnen drar efter andan och deras föräldrar flämtar så skenet från facklorna fladdrar. Jag har börjat tycka det är rätt kul, faktiskt.

Jag var i alla fall tvungen att göra mig av med hennes bil. Körde den några mil i samma riktning som både hon och jag hade kommit från, la i ett par tomma ölburkar och en urdrucken flaska gin. Att koppla ihop henne med mig var inte svårt, ens för en sheriff i den här delen av världen. Men att jag skulle ha med hennes övergivna bil att göra var rätt långsökt. Och resten skulle ingen få veta.

I utkanten av en by ställde jag bilen, utanför en bar, hon var hård på drickat, det gick att se i alla papper. Ingen skulle tro att hon nånsin frivilligt skulle ha gett sig ut mot öknen. Till fots härifrån i så fall. Barfota. Hennes pumps la jag vid sidan om förarsätet. Likaså hennes handväska, det fanns inget av värde i den sen jag lagt beslag på pengarna. Hundratusen dollar. Jag funderar fortfarande på varför hon gick omkring med så mycket cash på sig. Ville hon visa mig något? Ville hon redovisa? Fast det verkade inte så. Kanske ville hon slå sig ihop med mig och följa med? Eller hjälpa? Men, nej.

Efteråt gick jag tillbaks till grottan, sörjde en stund. Jag som hade tänkt börja på nytt, få lite lugn och ro. Två bilar och en kvinna på bara

några dagar. Jag stannade i grottan tills drickat var slut och maten var uppäten. Sen gick jag därifrån.

Två år senare var jag tillbaks. Under mellantiden hade jag rätt ut en del saker, gjort upp räkningen med några gamla bekanta, ordnat en del affärer. Vad det var som drog mig hit igen är lite svårt att redogöra för, jag hade följt nyheterna ordentligt efteråt men ingenting oroande hade rapporterats. Det här var Alices och min hemlighet och jag kunde vara lugn. Om två tusen år skulle någon förstå men då skulle jag också vara borta. Det räckte med lite mindre för min del, ett tiotal kanske så skulle jag känna mig säker. Men Alice var alltid Alice och på nåt underligt sätt lockade hon mig fortfarande. Jag tog in på ett motell på natten innan jag vandrade ut till berget. Lånade Pauls namn, han skulle inte misstycka. Och efter en blöt kväll och några nya pokersedlar i fickan gav jag mig iväg. Rakt ut i öknen, med siktet inställt på månen, den hängde på samma ställe.

Ingen hade varit där under tiden, en tom ginflaska låg i öppningen, jag minns att jag tömde den innan jag gav mig av.

Jag ålade mig längst in även nu, förbi slippriga väggen, vidare genom trånga gången, och så under klippavsatsen in i den stora salen. Denna gång hade jag ficklampa med mig och jag upptäckte genast avsatsen. Jag var säker, ingen hade varit här efter mig.

Medan jag klättrade upp till den tyckte jag att jag hörde röster. Omöjligt, jag var nykter, ren. Jag var ensam. Visserligen var det en stund sen jag kom och jag hade käkat en baguette i öppningen och druckit ett par öl. Men inte sett en människa på mils avstånd. Man ser långt i öknen.

– Hallå, hörde jag tydligt en röst ropa utifrån mynningen. Omöjligt. Och då ska man veta att berget på den tiden, innan alltihop hade gjorts om till turistattraktion, bestod av en enda

långsmal bumling med en öppen skreva långt från all civilisation, dit ingen människa skulle komma på tanken att ta sig. Åtminstone inte i fredligt syfte.

Rösten återkom. Två stycken till och med. En mans och en kvinnas. Jag ålade mig ut, här inne skulle de inte hitta mig. Vem var det som hade tipsat? Vem var det som hade lagt ihop ett och ett? Jag hade inte sagt ett pip, inte ens till Paul. Han hade visserligen frågat om Alice men han känner mig och vet när han ska sluta tjata. Ruljangsen hade jag tagit över och det var som det var.

– Herregud, ropade en kvinnoröst medan jag pressade mig genom passagen och fick ljuset från en ficklampa rakt i ansiktet. Vad gör du här?

– Och du? undrade jag och kravlade mig upp till stående. Jag letade efter något tillhygge. Jag var ju obeväpnad, förutom ficklampan. Jag tände den och riktade den mot kvinnan. En man stod vid hennes sida.

– Åh, sa kvinnan, så du skräms. Du måste vara Jerry.

Jerry? Ja, varför inte. Jag sträckte fram en hand.

– Till min ära, sa jag.

– Du var här i god tid, sa mannen när vi hade kommit tillbaks ut i dagsljuset, han presenterade sig som Adam. Hur i all sin dar kom du hit, vi såg ingen bil.

– Jag känner öknen, sa jag och försökte vinna tid, jag la märke till att de växlade blickar. Var de civilare eller drömde jag?

– Nå, sa kvinna, vad döljer sig i berget?

– Allt och inget, sa jag. Längst in en hel berättelse. Däremellan en prolog och här ute en roman.

– Som vadå, undrade Adam.

– Indianernas sånger, nomadernas längtan, nybyggarnas berättelser. Jag kan dem.

Vad ville de mig? Vad gjorde de här? Och framför allt, hur skulle jag bli av med dem.

– Och nu vill du hjälpa oss att föra sagorna vidare, sa kvinnan, hon hade fått något drömmande i blicken. Hon var lika lång som Alice och det högg till i hjärtetrakten. Samma frisyr,

men där upphörde likheterna. Alice hade kort kjol och hon hade skrevat med benen.
– Självklart, sa jag, utan att ha en aning om vad jag skulle hjälpa till med.

Det var så det började. Vi satt på kvällen utanför grottan och gjorde upp en eld och de berättade om sina planer. Sina vilda planer. En turistattraktion, och det bara några hundra mil från Las Vegas.

– Lugn, sa kvinnan. Eve hette hon. Vi konkurrerar inte. Här finns lugnet, sägnerna, sagorna. Hit ska de komma som vill bort från Las Vegas, bort från civilisationen. Och här ska de möta dig. Sagornas mästare. Det är precis det som är grejen. Fast vi kanske uttryckte oss lite vagt i annonsen.

Om de tog sig in under klipphyllan skulle jag vara fast. Enda sättet att förhindra det var att vara närvarande, att delta. Åtta år så här långt, två kvar. Tio år tänkte jag ge. Sen bör jag vara säker.

Sen när campingen var anlagd och vägskyltarna hade satts upp, när affären hade öppnat och turisterna började komma, då hade jag byggt för innersta rummet – altarsalen. Inte helt, utan dagsljuset sipprade fortfarande in så mycket att man kan ana att det döljer sig något där bakom. Men inte mer än att bara en råtta skulle kunna ta sig in.

Ingen anade.

Men jag brukar ta en del modiga turister så långt in som möjligt och berätta om vampyren som lockade hit sina unga offer. Eller om ormmannen som ömsade skinn just här i skymningen i gränslandet mellan dröm och vaka. Eller någonting annat som jag hittar på i stunden. Allt beror på vilka jag har framför mig, vilka som för tillfället har lagt sina liv i mina händer och litar på att jag lyser deras väg, ser till att de inte snubblar och halkar, och att jag för dem ut i säkerhet igen. Dessutom att jag berättar så pass spännande historier för dem att de tycker att de har fått valuta för pengarna.

THE BIG TRIP, 2006

olja på duk, 200 x 250 cm

Collection Giancarlo Cristiani, Turin, Italien

THE BIG TRIP

av Olof Näslund

tycker du om ostron fan va konstig han har blivit surt det blev i backen jag trodde vi var kompisar många från öst nu för tiden ser mig inte i ögonen läckra öar han tittar i backen hela tiden jag tror det spricker upp förr va fan har hänt jag blir lack hur är det med dig då får han stanna hur många ryms ni i den här skitläcker jag tror han blev sur rinnande vatten coolt för att jag fick så bra kontakt med henne förra sommaren nu står han och stirrar du vet hon med långa håret som prata så himla bra så jävla ensam hon fick alla att fatta regnskuren i natt tog knäcken på flera jag skall inte ta det personligt hade hon varit här i år också då hade de nog stannat veckan ut fick dresdenborna plats hos dig den silvergrå vill inte ha honom bussigt av dig vad gör han egentligen jag trodde vi var kompisar hon fick mig verkligen att fatta sen blir det kusten fatta vilken ebb han påminner om min farbror dom i vita kupolen hänger på i kväll det var annorlunda förr synd att inte hon är här pissar han står och pissar han är helknäpp öarna kan man gå till vilken jävla ebb han hängde sig i skogen alla glör han står och pissar synd man inte tycker om ostron

TUTTI ASSIEME DEMOCRATICAMENTE, 2008

olja på duk, 120 x 270 cm

Privat samling, Turin, Italien

FILIPPOS SISTA FÖRSLAG

av Kjell Carlsson

Nej, det fick inte vara så!

Att vara inlåst på muggen på sjuttonde våningen när man egentligen skulle vara i plenisalen på våning fyra var ingen höjdare. Dessutom är det strax dags att gå till omröstning i den fråga som han levtt med dag och natt det sista halvåret. Gick det hans väg skulle det vara en fjäder i hatten för honom. Han fick, ta mig tusan, inte missa omröstningen.

Men faktum kvarstår – låsvredet gick bara runt och runt. Han kom inte ut.

Hallå! Är det någon där? Han hoppades att någon av hans assistenter, rövlickarna, som han brukade kalla dem, skulle ha fjantat efter honom in på muggen. Men icke! Bocka och buga kunde dom, och smila upp sig och hålla med, vad fan han än sa. Som etablerad parlamentariker i den socialistiska partigruppen PES, blev han alltid servad med espresso så fort han viftade med lillfingret. Men att ingen av dom befinner sig här när jag för en gång skull behövde dem. Det är fan i mej typiskt.

Dessutom var det ju så att talmannen, som kom från Fiumicino som han själv, höll ett extra öga på honom. Talmannen var barndomskamrat med hans far och han rapporterade utförligt hur Filippo skötte sig, när han vid storhelgerna reste hem och träffade fadern över ett glas grappa och ett parti schack.

Han försökte trycka upp dörren, men det enda resultatet var att dörrkarmen gav efter en liten bit, men inte alls tillräckligt för att dörren skulle gå att öppna. Toalettbåset var för litet för att han skulle kunna ta en ordentlig sats och spränga dörren med axeln.

En annan båsörr stängdes och han hörde fotsteg utanför. En skugga under dörren. Någon måste vara där.

Hallå! Du där ute! Stegen tystnade, denne någon hade stannat. Hallå, jag är ledamot Filippo Scollo, och jag är inlåst i det innersta båset!

Någon hummade svagt, eller var det ett torrt skratt, innan fotstegen försvann ut genom dörren som gick igen med ett klickande.

Vad är det här? Vad är det för människa som inte förstår det pinsamma i situationen jag befinner mig i? Jag ger mig fan på att det var rövlickaren Antonio, han har blängt snett på mig den senaste tiden, när han inte trott att jag märkt det. Honom litar jag inte alls på. Han kommer från en lång släkt av grevar, markiser och baroner. Överklass! Det har jag minsann läst i hans personakt.

Han hoppas väl att jag skall göra bort mig igen, så att jag skall hamna i onåd hos talmannen och bli utbytt. Då skulle han åka upp ett pinnhål och komma ett steg närmare möjligheten att själv bli ledamot. Jag undrar om han är en riktig socialist, egentligen, eller om han bara sökt sig till oss för våra häftiga fester. För det ska gudar-na veta, vi passar på att fira varenda framgång – och gör det ordentligt.

Många av dem han umgicks med på lediga stunder såg ner på honom, det visste han. Alla var ättlingar av adel och halvadel, rikemans-söner eller akademiker. Själv hade han en helt annan bakgrund, mycket enklare. Visserligen var pappan apotekare, men han själv pluggade inte längre än han måste. Flyttade hemifrån vid sexton års ålder och tog jobb som byggnadsarbetare, så långt hemifrån han kunde komma, men ändå kvar i Italien. Milano blev den stad där han hängde sin keps under flera år. Senare flyttade han tillbaka till Fiumicino, där han så småningom började sin politiska bana. Men föräldrarna, framför allt fadern, träffade han så lite han kunde. Hans mor besökte han oftare, hon gjorde en fantastisk pasta med sugo all'amatriciana, pastasåsen med smak av chilipeppar och guanciale (en örökt variant på bacon).

För att dölja sin taffliga bakgrund la han sig till med en aristokratisk engelsk stil – åtminstone var det det han eftersträvade. Stundtals gjorde han det bra! Många, som mötte honom för första gången, lät lura sig och trodde han studerat på Eton eller Oxford, och han varken bejakade eller förnekade det. Han hade noga studerar engel-

ska TV-serier som »Herrskap och tjänstefolk», men framför allt »Jeeves and Wooster». Han hade till och med låtit anställa en engelsk butler sedan några år. En äkta sådan, skolad i England. Han kallade honom till och med Jeeves när han ville markera för den snorkiga tjänstenden vem som betalade hans lön.

Jag vill ha mitt rostade bröd fullständigt rostat i dag, Jeeves!
Fullständigt rostat sir?
Jajamän, fullständigt rostat.
Men - det är inte bra för er, sir! Tänk på cancerfaran.
I dag biter ingen cancer på mig. Ge mig det bröd jag vill ha!
Efter några minuter hoppar de rostade brödskiivorna upp ur brödrosten med ett klickande ljud.
Är ni säkra, sir?
Jovisst, inget biter på mig i dag.
Jag vill på det bestämdaste...
Jeeves? Är du min butler?
Jovisst, sir!
Nå så! Ge hit brödet!

Nej, han visste nog att han var illa omtyckt. Kunde vara tvär och nedlåtande. Ansågs som uppkomling med alltför hetsigt temperament och en tendens att inte klara av att hålla stilen fullt ut.

Det var just det som förstärkte allvaret i hans situation i dag. Han hade fått ultimatum i förra veckan efter att ha fastnat i en polisrazzia på en spelklubb. För två år sedan hade han dessutom gett en viss Franco Frattini en käftsmäll, värdig Mohammed Ali, i en politisk dispyt på morgontimmarna efter en våt fest. Frattini, den klassförrädaren, hade lämnat socialistpartiet för Silvio Berlusconi's Forza Italia och så småningom blivit utsedd till utrikesminister, av honom, på köpet. Slagsmålet hade som tur var

tystats ned och nådde aldrig medierna, men självklart låg det Filippo i fatet. Att klippa till en utrikesminister ger verkligen inga pluspoäng i den parlamentariska världen.

Ett rykte spreds dessutom i korridorerna att det var han som knäckte näsan på Berlusconi med en statyett i Milano. Men det visste ju alla att det var en betydligt yngre man, han haffades ju på platsen. Dessutom hade Filippo inte varit i närheten av Milano utan befunnit sig i Bryssel. Men ingen rök utan eld. Hade han slagit ner Frattini, så kunde han väl ge sig på Berlusconi. Att illasinnade personer spred elaka rykten om ens person är avgjort ingen fördel om man som Filippo gärna vill stanna i det glamorösa, välbetalda EU-kotteriet. Men nu kändes det som om han var på väg utför. Det var länge sedan han på allvar engagerade sig i någon som helst väsentlig fråga, den som man skulle rösta om i dag var egentligen oviktig. Men han hade drivit sin ståndpunkt hårt, så hårt att hans sida kanske skulle vinna omröstningen. Det skulle vara en fjäder i hatten – ett uttryck han ofta använde – och därför fick han absolut inte missa vote-ringen. Han kunde missa en omröstning vilken dag som helst – men inte i dag!

Risken är stor att han blir petad från alla betydelsefulla positioner, blir satt på undantag, och åker ur EU-delegationen vid nästa val om han inte rycker upp sig. Absolut inga fler skandaler, och framför allt inga kvinnoaffärer. Alltför många känner till hans patriarkatiska kvinno-syn, och hans nedlåtande attityd mot kvinnor i hans närhet är så tydlig att den inte kan smusslas undan.

Äntligen! Det skramlade till i dörren till her-rummet, han hörde steg och gnisslet av gum-mihjul mot marmorgolvet.

Hallå! Hjälp mig ut, jag är inlåst i det här jäkla båset och jag skall egentligen vara i plenisalen nu. Filippas röst gick upp i falsett.

Efter ett viss mått av trixande med en skruv-mejsel från utsidan gick dörren upp och Filippo vräkte sig ut. Han hamnade nästan i famnen på

en etiopisk gästarbetare som iförd overall och med välfylld städvagn skötte toalettstädningen på våning elva till arton.

Ur vägen, röt han och knuffade undan städaren. Men han slängde i alla fall ur sig ett »tack, tack!» innan dörren gled igen bakom honom.

Nu var det bråttom. Han skulle egentligen befinna sig på sin plats i plenisalen, på våning fyra, i denna stund. Det var dags för röstning. Han rusade till hissarna och tryckte på både upp- och nedknapparna på samtliga, trots att han visste att det knappast fick dom att gå vidare. Han tittade på klockan. Nu jäklar, var det brådis!

När en av hissarna äntligen stannade rusade han in och i hastigheten tryckte han på fyra knappar samtidigt. Hur jävla klantig får man vara! svor han över sig själv. Nu blev till att stanna på våning sju, sex, fem och slutligen fyra. Han rusade ut ur hissen och vek till

vänster, i stället för att ta till höger mot huvudentrén och foajén. Till vänster låg bakdörren till plenisalen alldeles runt hörnet, och då kom han in precis bakom talmanspodiet. Med slipsen fladdrande över axeln, som en röd 1:a-majbanderoll av siden, svängde han runt hörnet och slet upp dörren. Bara för att få höra talmannens klubba slå i bordet.

Jävla, jävla skit!!!

Denna historia är påhittad helt och hållet. Alla verkliga personer och händelser som kryddar historien är instoppade av just det skälet. Någon EU-delegat vid namn Filippo Scollo från Fiumicino har såvitt jag vet aldrig funnits.

– Författaren

Daniele Galliano

Born in Pinerolo (Torino), Italy, 1961

Lives and works in Torino, Italy

Solo exhibitions

2008 - *All good things*, Studio d'Arte Raffaelli, Trento (a cura di Marco Meneguzzo)
2008 - *Martians*, Esso Gallery, New York, NY
2007 - *Beyond differences. Daniele Galliano, Claudia Grassl, James Rielly*, Galleria In Arco, Torino, (a cura di Luca Vona)
2006 - *Daniele Galliano. Recent paintings*, Livingstone Gallery, Den Haag, NI (a cura di Francesca Pasini)
2004 - *Inadecuados*, Galería Distrito Cu4tro, Madrid, Spagna (a cura di Antonio Zaya)
2003 - *Il sale della terra*, Marco Noire Contemporary Art, Torino
2003 - *Rversible. The Ascension*, Project Room, Arco Art Fair, Madrid, Spagna
2002 - *Daniele Galliano*, Galerie Voss, Dusseldorf, Germania
2001 - *Daniele Galliano*, Studio d'Arte Cannaviello, Milano (a cura di Gianni Romano)
1999 - *Daniele Galliano*, MAN, Museo d'Arte, Nuoro (a cura di Mario Perniola e Luca Beatrice)
1998 - *La fin du monde*, Artiscope, Bruxelles, Belgio (a cura di P. Miller, Dj Spooky)
1997 - *Daniele Galliano*, Annina Nosei Gallery, New York, NY
1996 - *Daniele Galliano*, Annina Nosei Gallery, New York, NY (a cura di Paolina Weber)
1996 - *Partito preso*, GNAM, Galleria Nazionale d'Arte Moderna, Roma, (a cura di Riccardo Passoni)
1995 - *Proposte X. Daniele Galliano e Luisa Rabbia*, Galleria San Filippo, Torino (a cura di Riccardo Passoni)
1994 - *Daniele Galliano*, Studio d'Arte Cannaviello, Milano (a cura di Luigi Meneghelli)
1994 - *Narcotica frenetica smaniosa eccitante*, Galleria In Arco, Torino (a cura di Demetrio Paparoni)
1993 - *Daniele Galliano*, Galleria La Giarina, Verona (a cura di Luigi Meneghelli)
1992 - *Daniele Galliano*, Unione Culturale Franco Antonicelli, Torino (a cura di Piergiorgio Dragone)
1992 - *Mal d'Africa*, Galleria In Arco, Torino (cura di Cristiana Perrella)
1992 - *Daniele Galliano*, Galleria d'Arte ES, Pinerolo, Torino (a cura di Luca Beatrice e Francesco Poli)

Group exhibitions

2009 - *Premio Terna 02*, Tempio di Adriano, Roma (a cura di Gianluca Marziani)
2009 - *53 Biennale di Venezia*
2008 - *Italian works on paper*, Macy Art Gallery, New York, NY (a cura di Filippo Fossati e Maurizio Pellegrin)
2008 - *Art italienne contemporaine*, Malborough Galerie, Monaco (a cura di Luca Beatrice)
2008 - *Immagine la vita*, Spazio Gerra, Reggio Emilia (a cura di Elio Grazioli)
2008 - *Collezione Farnesina. Experimenta 2008*, Palazzo della Farnesina Ministero degli Affari Esteri, Roma (a cura di Maurizio Calvesi, Lorenzo Canova, Marco Meneguzzo, Marisa Vescovo)
2007 - *Italian Design and Contemporary Art*, Esso Gallery, New York
2007 - *Arte italiana, pittura, 1968-2007*, Palazzo Reale, Milano (a cura di Vittorio Sgarbi)
2007 - *Juventus. 110 anni ad opera d'arte*, Fondazione Palazzo Bricherasio, Torino (a cura di Luca Beatrice)
2006 - *Museo, Museo, Museo, 1998-2006, Otto anni di Acquisizioni per le raccolte della GAM*, Galleria Civica d'Arte Moderna e Contemporanea di Torino (a cura di Pier Giovanni Castagnoli)
2006 - *9th Havana Biennial*, Wifredo Lam Art Center for Contemporary Arts, L'Avana, Cuba
2006 - *Il potere delle donne*, Galleria Civica di Arte Contemporanea di Trento (a cura di Luca Beatrice, Caroline Bourgeois, Francesca Pasini)
2006 - *Painting Codes: I codici della pittura*, Galleria Comunale d'Arte Contemporanea di Monfalcone, (GO) (a cura di Andrea Bruciatì e Alessandra Galasso)
2006 - *Sound & Vision*, Palazzo della Penna, Perugia (a cura di Luca Beatrice)
2006 - *Natura e Metamorfosi*, Urban Planning Exhibition Center, Shanghai; Capital Museum, Pechino, (a cura di Marisa Vescovo)
2006 - *Figuralmente*, Mestna Galerija Ljubljana, Slovenia (a cura di Enzo Santese)
2005 - *No painting*, Kunstihoone, Tallinn Art Hall, Tallinn, Estonia (a cura di Anders Härm)
2005 - *Young Italian Art*, Kunsthalle, Goppingen, Germany (a cura di Klaus Wolbert)
2005 - *Videominutopoptv 2005*, Centro per l'Arte Contemporanea Luigi Pecci, Prato (a cura di Luca Beatrice)
2005 - *Clip-it*, Fondazione Sandretto Re Rebaudengo, Torino, 2004 (a cura di Luca Beatrice)
2005 - *Vernice. Sentieri Della Giovane Pittura Italiana*, Villa Manin, Centro d'Arte Contemporanea, Passariano Udine (a cura di Francesco Bonami)
2004 - *Il nudo fra ideale e realtà*, Galleria d'Arte Moderna, Bologna (a cura di Peter Weiermair)

2004 - *Arte Italiana del XXI secolo alla Farnesina*, Palazzo della Farnesina Ministero degli Affari Esteri, Roma (a cura di Lorenzo Canova)
 2003 - *Melting Pop*, Palazzo delle Papesse Centro Arte Contemporanea, Siena (a cura di Gianluca Marziani)
 2002 - *Desire*, Galleria d'Arte Moderna, Bologna (a cura di Peter Weiermair)
 2001 - *La Gam costruisce il suo futuro. Tre anni di acquisizioni di arte contemporanea*, GAM, Galleria Civica d'Arte Moderna e Contemporanea, Torino (a cura di Pier Giovanni Castagnoli)
 2001 - *Cantieri romani*, Galleria Nazionale d'Arte Moderna, Roma (a cura di Arnaldo Romano Brizzi e Ludovico Pratesi)
 2001 - *Contemporaneo Temporaneo*, Opere dalla Galleria Nazionale d'Arte Moderna e Contemporanea e del Centro Nazionale per le Arti Contemporanee, Sala Mazzoniana, Roma Termini, Italy
 2001 - *Junge Italienische Malerei*, Galerie Binz&Kramer, Koln
 2000 - *Die intelligenz der hand*", Rupertinum, Salisburgo, Austria (a cura di Peter Weiermair)
 2000 - *Europa differenti prospettive nella pittura*, Fondazione Michetti, Francavilla al Mare, Chieti (a cura di Gianni Romano)
 1999 - *Figuration*, Ursula Blickle Stiftung, Kraichtal; Rupertinum, Salisburgo; Museion, Bolzano, (a cura di Peter Weiermair)
 1999 - *Costruire una collezione. Nuove acquisizioni 1994-1998*, GAM, Galleria Civica d'Arte Moderna e Contemporanea, Torino (a cura di Riccardo Passoni)
 1999 - *Molteplicità*, Fondazione Adriano Olivetti, Roma, (a cura di Bartolomeo Pietromarchi)
 1999 - *Bazan, Chiesi, Galliano*, Galleria d'Arte Moderna, Bologna (a cura di Luca Beatrice)
 1998 - *Raconte moi une histoire*, Le Magasin, Grenoble (a cura di Yves Aupetitallot)
 1998 - *Disidentico*, Palazzo Branciforte, Palermo, Maschio Angioino, Napoli (a cura di Achille

Bonito Oliva)

1997 - *Arte italiana ultimi quarant'anni. Pittura Iconica*, Galleria d'Arte Moderna, Bologna (a cura di Danilo Eccher)

1996 - *Pittura*, Castello di Rivara, Torino (a cura di Paolo Fossati)

1996 - *Collezionismo a Torino*, Castello di Rivoli, Torino (a cura di Corrado Levi)

1996 - *XII Quadriennale d'Arte*, Palazzo delle Esposizioni, Roma

1995 - *Dodici pittori italiani*, Spazio Herno, Torino (a cura di Luca Beatrice e Cristiana Perrella)

1994 - *Shape Your Body*, Galleria La Giarina, Verona

1993 - *Segni e disegni*, Galerie Analix, Ginevra (a cura di Gianni Romano)

Public collections

2006

Galleria Civica d'arte Moderna e Contemporanea, Torino, (Italy)

Collezione VAF, MART, Museo d'arte Moderna e Contemporanea, Trento, (Italy)

2005

Collezione VAF, MART, Museo d'arte Moderna e Contemporanea, Trento, (Italy)

2004

Unicredit Private Banking, Milano, (Italy)

2001

Galleria Civica d'arte Moderna e Contemporanea, Torino, (Italy)

1997

Galleria Civica d'arte Moderna e Contemporanea, Torino, (Italy)

1996

Galleria Nazionale d'Arte Moderna, Roma, (Italy)

Registries

2004

The Drawing Center Viewing Program, The Drawing Center, New York, NY

Konstverken fotograferade av: © Enzo Russo och © Tommaso Mattina.

Utställningen är producerad av Luna kulturhus, Södertälje 2010.

Tack till Filippo Fossati, Esso Gallery, New York.

Curatorer: Kristina Möller och Daniel Wetterskog.

Katalogredaktör & layout: Kjell Carlsson.

Typsnitt: Palatino Linotype och Myriad Pro.

Förlag: Kultur & fritidsnämnden, Södertälje kommun.

Tryck: Östertälje tryckeri, Södertälje 2010.

ISBN 978-91-978649-1-6

Södertälje
kommun

ISBN 978-91-978649-1-6

